

Ivančica

List Osnovne škole Ivanovec • 3. veljače 2009. • broj 11

Kreativnost je radost

4

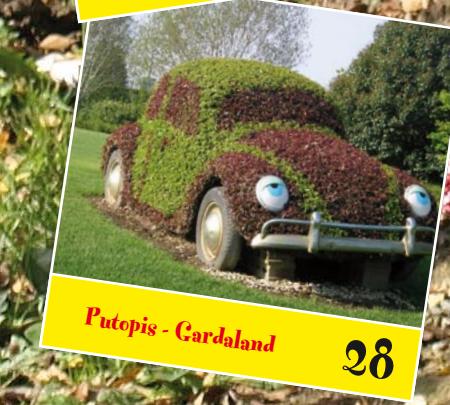
Hrvatski olimpijski dan

24

Kemija je svud oko nas

18

Putopis - Cardaland

28

Ivančica

List Osnovne škole Ivanovec

Adresa:

OŠ Ivanovec
Bana Jelačića bb
40 000 Čakovec
os-ivanovec@ck.htnet.hr
tel/fax: 040/337-221

Za izdavača:

Đuro Horvat, ravnatelj

Glavna urednica:

Tanja Radiković, dipl.bibl.

Lektorica:

Nataša Kralj, prof.

Uredništvo:

Vera Fučko – Trstoglavec
Mala novinarska grupa "Tigrići"
Iva Barlović, 8.b
Antonija Sabol, 8.b
Hana Varga, 8.b
Lucija Taradi, 6.a
Antonija Jančec, 6.b
Ana Baša, 6.b
Marija Sabol, 6.b
Helena Zdolec, 6.b
Žaklina Malašić, 6.b

Grafička oprema:

Monika Vrtarić – Vuk
Boris Topolnjak

Fotografije:

Radovan Petković
Deni Hanžeković, 8.a
Arhiva škole

Tisak:

LETIS d.o.o. Pretetinec

Naslovница:

Radovan Petković

Doček učenika prvog dana škole

Sadržaj

Tema broja: mladost, radost, kreativnost	str. 4
Intervju sa spisateljicom Silvijom Šesto	str. 8
Razredna nastava	str. 11
Školske vijesti	str. 12
Likovno-literarni podlistak	str 14
Kemija je svud oko nas	str. 18
Gost književnik: Mladen Kušec	str.20
Pisci – rado viđeni gosti	str. 22
Sport: Anketa povodom Hrvatskog olimpijskog dana	str.24
Morski dnevnik škole u prirodi	str.26
Putovanje u Gardaland	str. 28
Glazbeni kutak	str.30
Strip	str. 32

Prvašići prvog dana škole

Dobrodošli!

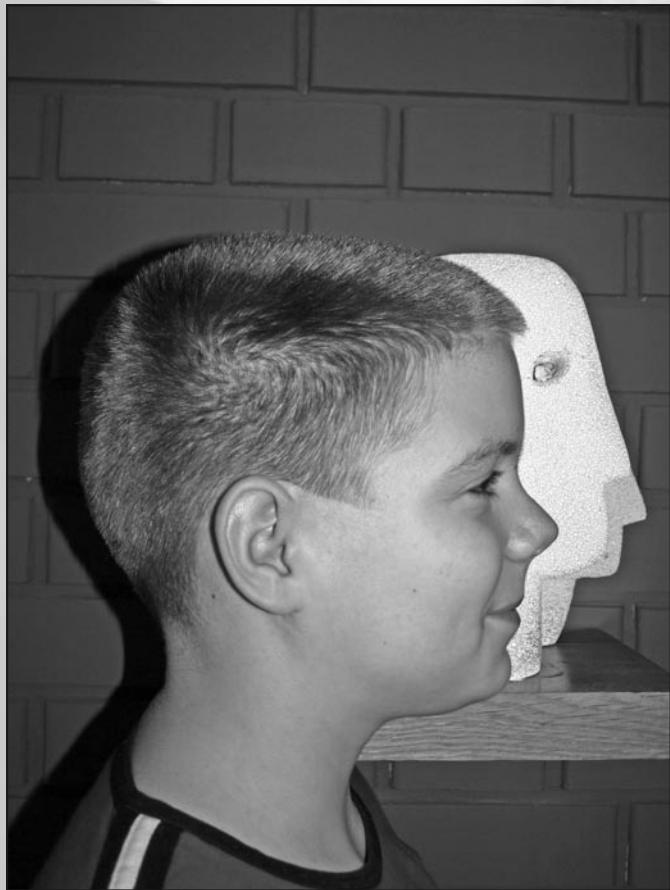
Procvala jedanaesta Ivančica

Drage čitateljice i čitatelji!

Na početku smo jedanaeste Ivančice. I ne samo to, evo nas na početku novog desetljeća – kako naše škole, tako i našeg lista. Mnogo je toga zanimljivoga napravljeno do sada, škola je dobila svoj identitet u lokalnoj i široj sredini, dobro je opremljena, u njoj rade stručni i educirani učitelji, stručni suradnici, tehničko i pomoćno osoblje. Uhodani smo. Sve ono što je bilo dobro i inspirativno, nabrajali smo u prošlom broju, sada gledamo u budućnost. Planova

i projekata je bezbroj, a o idejama koje čekaju realizaciju da i ne govorimo. Vrijeme radi za nas, krenimo u nove pobjede!

Pokušali smo u novo desetljeće izdavanja lista ući s nekim promjenama. Jesu li uspješne ili ne, prosudit ćete Vi, naši čitatelji. Od tema u ovom broju donosimo naš školski kalendar – događaje u školi i oko nje, naše goste književnike kojih je u posljednjih godinu dana bilo nekoliko, putovanja, novosti i preporuke iz knjižnice, novu

Benjamin Hamer, 6.a

Karlo Varga, 6.a

lekciju iz kemije, događaje iz područja glazbe koji su nas dojmili, likovne i spisateljske pokušaje naših talenata i još mnogo toga. Tema broja – našom odlukom – nije problem-ska, ne donosi savjete, upozorenja, lekcije. Tema je naša mladost, radost, kreativnost. U ovom vremenu, koje nam ionako donosi dovoljno savjeta i upozorenja, okrećemo se vedrijoj strani života! Govorit ćemo o učenicima i učiteljima koji svojom radošću i kreativnošću prkose ozbiljnosti vremena, prihvataju izazove

i ostaju mlađi u duši. Uostalom, cijeli je list lavina kreativnosti koja se odlučno kotrlja niz padinu školske godine, a čine ga pahulje učeničkih uradača, mudrosti, savjeta, poteza kistovima ili olovkama, smijeha, brige...

Ovim putem zahvaljujemo svim učenicima i učiteljima koji su dali svoj doprinos i pomogli da naša Ivančica još jednom procvjeta. Ugodno čitanje!

Uredništvo

Europska komisija proglašila 2009. godinu Europskom godinom kreativnosti i inovacija

Mladost, radost, kreativnost

Američki eseijist, pjesnik i filozof Ralph Waldo Emerson rekao je: "Ono što je iza nas i ono što je ispred nas sitnica je u odnosu prema onome što je unutar nas." Naši pisci, pjesnici, slikari i glumci otvorili su svoja srca, i pokazali najbolje od sebe. Svoju kreativnost i stvaralačku radost pretvorili su u opipljiva djela. Ta djela pokazuju cijeli jedan svijet unutar njih, a ovaj je broj Ivančice posvećen njima.

KREATIVNOST DJECE

Kada pomislimo na kreativnost, obično nam se nameće kao originalna produktivnost, neobične, ali vrlo uspješno ili lijepo izvedene stvari. Najčešće odmah pomislimo na slikare, kipare, pjesnike, skladatelje ili pak svjetski poznate znanstvenike. Zapravo, to su stereotipi osoba s izraženim umjetničkim, odnosno znanstveno – kreativnim sposobnostima, koji su u svoja stvaralačka djela uložili puno rada i truda.

S druge strane, dječja kreativnost se jednostavno podrazumijeva, tj. djecu se drži da su kreativna sama po sebi. Međutim, iz iskustva s djecom u

školi, učitelji ipak primjećuju da ponekad djeca ne mogu baš jednostavno izraditi likovni crtež ili izraziti neku stvaralačku ideju. Stoga nije rijedak slučaj da učenici često kopiraju nečiju kreativnu sliku, posluže se dobrim sastavkom kojega u većoj ili manjoj mjeri izmijene, samo da dobiju bolju ocjenu.

Kreativne sposobnosti najčešće otkrivamo kod djece mlađeg uzrasta, dok oni još nisu opterećeni crtama – granicama unutar kojih mogu npr. obojati sliku.

No, da bismo mogli razvijati kreativnost djece moramo postići ravnotežu triju sposobnosti:

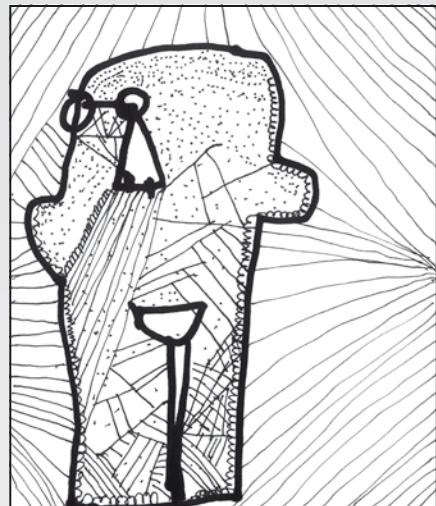
1. Sposobnost sinteze – sposobnost koja nam omogućuje stvaranje novih i zanimljivih ideja. Sposobnost sintetiziranja omogućuje djetetu da s izrazitom lakoćom uočava veze među stvarima i pojavnama.

2. Sposobnost analize – sposobnost koja omogućuje kvalitetno kritičko mišljenje, dobru procjenu svojih ideja te razlikovanje dobrih od loših ideja.

3. Praktične sposobnosti – sposobnosti koje nam omogućuju provesti teoriju u praksi, odnosno i apstraktne ideje pretvoriti u praktična dostignuća.

To znači da će dobar praktičar biti u realnom životu dobar trgovac, broker na burzi, onaj koji će svojim idejama privući široke mase i sl.

Upravo zato trebamo kod djece poticati i razvijati kreativne stavove, mišljenje i kreativne sposobnosti u cjelini. Navest ću nekoliko savjeta

Dario Mesarić, 7.a

(strategija) kojima ćemo kod učenika razvijati sposobnost kreativnog mišljenja:

- osigurati vrijeme za kreativno razmišljanje,
- ohrabriti učenika da definira i redefinira određeni problem,
- dati kreativne upute i procjene,
- nagraditi kreativne ideje i radove,
- tolerirati određene nejasnoće i greške,
- poučavati učenika vlastitoj odgovornosti,
- poticati kreativnu suradnju,
- tražiti poticajnu sredinu.

Nakrajubih završila s kreativnim sposobnostima naših učenika koji su uz vođenje svojih učitelja to pokazali u kreativnom i maštovitom literarnom, likovnom, umjetničkom i drugim oblicima izražavanja koji slijede u nastavku čitanja.

*Ivana Vrbanec – Kipa, prof.
pedagogije*

Filmska družina uhvatila se u koštač sa snimanjem prvog igranog filma

Kako snimiti "Paunaša"

Za svaki je igrani film potrebna dobra priča. Odabrali smo priču o paunašu, prekrasnom bijelom golubu, kakve još uvijek nalazimo u dvorištima naših sumještana.

Ali priča o ovom paunašu je ipak malo drugačija. Pročitavši istoimenu lektiru u petom razredu, zaključili smo da nam se priča sviđa i da ćemo je pokušati snimiti. Slijedile su mnogo-brojne pripreme: pisanje scenarija i

knjige snimanja, održavanje audicije, podjela u grupe, odabir glavnih i sporednih glumaca, odabir lokacija za snimanje, vježbe s glumcima, vježbe na kameri i konačno snimanje. Veliko uzbudjenje za cijelu ekipu, ispred i iza kamere. Svi oni koji su mislili da će biti zabavno, na kraju su ipak rekli da je bilo naporno. Osobito našim glavnim glumcima, Augustu i Luciji, učenicima petog razreda. Mnogobojna ponavljanja, terenska snimanja, oblačenje i

presvlačenje, vrućina i hladnoća, dva tjedna svakodnevnog snimanja, vika i galama, i za njih je bilo dosta. Sada, svakodnevno potezanje za rukav. Kada će film biti gotov? Pa, tek smo počeli. Na redu je zahtjevna i naporna montaža te postprodukcija tona. Ovisi o spretnosti naših montažera. I dok u kabinetu filmske družine nastaju prve minute našeg Paunaša, donosimo djelić atmosfere sa snimanja zabilježene okom naših fotoreportera.

"Negativci" Aleksandar Filo i Nikola Habjan u akciji

Zadnje upute pred početak snimanja

Paunaš čeka svoj red za snimanje

Dora Lolić, 6.a

Naši literarni uspjesi

Kreativnost naših učenika ponekad nema granica! Upravo ih je ta osobina odvela na brojne smotre, natjecanja, susrete u kojima su mogli u najboljem svjetlu predstaviti sebe, svoj uspjeh, ali i svoju školu te učitelje mentore. Putovalo se tako od Murskog Središća do Dubrovnika, dakle cijelom Hrvatskom.

Susret u Murskom Središću

Susret u Zlataru

ZBOR MALIH PJESENKA

Dana 20. rujna 2008. godine učenik 7.b razreda naše škole Mario Sabol zajedno sa svojom mentoricom profesoricom Majom Milovanović prisustvovao je manifestaciji pod nazivom "Zbor malih pjesnika" koji se održao u Zlataru. Između nekoliko stotina pjesama na kajkavskom narječju pristiglih na natječaj, odabrano je tridesetak najboljih, među kojima se našla i pjesma "Zima pod oblokom gledi", učenika Marija Sabola. On se njome uspješno predstavio u Zlataru prenijevši time glas naše županije, a posebice naše škole u širu okolicu. Za svoj nastup Mario je primio zahvalnicu i čast da njegova pjesma bude uvrštena u zbornik tiskan povodom Zbora malih pjesnika. Čestitamo.

(M.M.)

NAŠ MALI KAJ

Krajem listopada u našu školu pristigla je pozivnica za sudjelovanje na 5. susretu mladih literata kajkavskog jezičnog područja "Naš mali kaj".

Između nekoliko najuspješnijih uradaka na kajkavskom narječju, koje su vrijedno pisali učenici naše škole, učiteljica Maja Milovanović odabrala je pjesmu "Ljubav vu mojemu srcu", učenice 5. razreda Emine Conar.

Pjesma se svidjela i organizatorima Susreta mladih literata pa je Emina zajedno sa svojom mentoricom Majom Milovanović pozvana na isti susret koji se održao 20. studenog 2008. godine u OŠ Mursko Središće. Emina je dostojno predstavila sebe, a time i našu školu, te dobila veliki pljesak za svoju ljubavnu pjesmu koja je izašla i u zborniku već spomenutog Susreta. Za svoj rad dobila je knjigu i priznanje, te također poziv da i dalje njeguje svoj kajkavski jezični izričaj. Obećali smo organizatorici susreta profesorici Sonji Vršić da ćemo i sljedeće godine doći na njihovu hvale vrijednu manifestaciju pa već sad pozivamo sve učenike, zaljubljenike u "naš mali kaj" da stvaraju na kajkavskom narječju kako bismo svi zajedno doprinijeli očuvanju svoje kajkavštine.

(M.M.)

U Dubrovniku održani Hrvatski državni susret LIDRANO 2008

500 obljetnica Marina Držića

Filmska ekipa naše škole s književnikom Enesom Kiševićem

Najveća državna smotra za učenike osnovnih i srednjih škola, koja okuplja preko 700 učenika i njihovih mentora, dobro je poznati LIDRANO (literarno-dramsko-novinarsko). Nakon probijanja županijske razine i predlaganja za državnu smotru dokumentarnim filmom MATIJA, mnogi su članovi filmske družine oduševljeno dočekali poziv u Dubrovnik. Ipak, ne putujemo u Dubrovnik tako često, i ne tako dugo (ovaj put neudobnim autobusom punih 18 sati zbog dodatnih zaobilaznih 30 kilometara), dolazimo u oazu mira i ljepote, tople mediteranske klime, sunca i raslinja. Doista, doputovali smo u jedan sasvim drugi svijet. Pred nama su četiri puna dana druženja s najboljima, razmjenjujemo iskustva, upoznajemo nove pri-

jatelje, razgledavamo Dubrovnik, a cijeli grad diše za Marina Držića i slavi njegovu 500 godišnjicu rođenja. Svaki je kamen dubrovački jedna stranica njegove povijesti, a ona se u ovom gradu piše velikim slovom. Smješteni smo na Babinom kuku i sve nam je nadohvat ruke, čak i javni gradski prijevoz kojim svakodnevno odlazimo na kazališne predstave u samo središte grada. Gost književnik na ovogodišnjoj smotri je Enes Kišević koji publiku oduševljava svojim izabranim pjesmama i šetnjama po starom Stradunu. Tako je svoja četiri nezaboravna dana u Dubrovniku provela naša filmska ekipa: **Hana Varga, Deni Hanžeković, Benajmin Hamer** i njihova mentorica **Nataša Kralj.**

Lidranovci

PREDSTAVOM “DUNDO MAROJE” ISPRATILI GODINU MARINA DRŽIĆA

Pred sam kraj godine Marina Držića, 18. prosinca 2008., učenici viših razreda naše škole posjetili su prekrasno zdanje Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu kako bi odgledali predstavu “Dundo Maroje”. Predstava govori o sukobu oca i sina te opsjednutosti novcem, te poručuje da novac nije najvažnija stvar u životu i kako ne smijemo dopustiti da nas novac iskvare. To je najizvođenija i najslavnija Držićeva komedija s mnoštvom likova. Iako je trajala prilično dugo, svi smo se oduševili predstavom, a osobito poznatim hrvatskim glumcima koji u njoj sudjeluju, kao što su Zijad Gračić, Ana Begić, Marija Kohn, Nikša Kušelj i mnogi drugi. Nakon odgledane prestave, posjetili smo Božićni sajam na Zagrebačkom velesajmu te zadovoljni i umorni vratili se kućama.

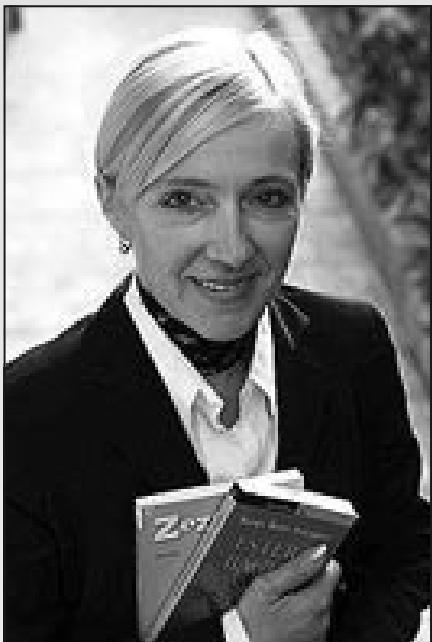

Držićevi likovi na zidinama Dubrovnika

Rajna Dvanajščak, 5.r

Razgovor s književnicom SILVIJOM ŠESTO na novinarskoj radionici 22. književnih susreta "Dani Ivice Kičmanovića" u Zagrebu

Nisam bila debela

Koja Vam je književna forma najdraža za pisanje?

Najviše volim kratke priče, mada i roman na neki način smatram prodljenom kratkom pričom. Priča u kojoj moram puno toga smisliti, što postaje veća - izazov je sve manji. Kad bih morala birati, izabrala bih kratku priču.

Čuli smo da ste pisali svoje knjige i romane u srednjoj školi pa nas zanima biste li ih objavljivali?

Za djecu sam počela pisati tek nedavno, s obzirom na svoj staž koliko pišem. Prvu sam knjigu za djecu i mlade objavila prije osam godina jer sam prije toga pisala samo za odrasle i uredivala jedan časopis. Najviše što volim raditi su radijske forme, tako da iza sebe imam osamnaest objavljenih radio drama, imam nešto i za djecu, ali zapravo najviše za odrasle te nekoliko romana i zbirke priča. Godine 2000. napisala sam svoje prvo djelo za djecu i mlade pod naslovom "Vanda". Sada pišem i za djecu i mlade.

Kada biste dobili veliki honorar, biste li radije pisali scenarij ili knjigu?

Upravo sam odbila jedan veliki honorar, iako je situacija takva da puno pisaca piše telenovele, a to su zapravo sapu-

Većina malih Kičmanovića za ovaj je susret izabrala književnicu Silviju Šesto. Iako se o njoj ne zna baš puno, povod za ovaj razgovor bila je njezina nova knjiga "Debela", koja je postala veliki hit u mnogim školskim knjižnicama, brzočitajuća poslastica mnogim debeljucama i onima koji su nekada debeli bili. Vjerovali ili ne, naša gošća je vitka, visoka i pomalo samozatajna.

nice. Puno glumaca glumi u sapunicama, puno je kazališnih predstava odgodeno jer glumci glume u njima i dobivaju deseterostrukе honorare. Žalosno je što naša javna televizija, Hrvatska televizija, sapunice svrstava u dramski program. Oni koji su malo stariji sjećaju se da je u dramskom programu uvijek bila jedna drama hrvatskog dramatičara, a toga više nema. Sada smo se malo izmučkali, ali bez obzira na sve, sastojci su još uvijek vidljivi. Nikad nije novac kod mene bio uzrok nečega, niti po cijenu toga da još malo smršavim, dakle nikada.

Postoji li recept za pisanje scenarija?

Nema razlike između formi pisanja. Otkako sam završila fakultet, pišem razne stvari: jedan dio spada u književnost, drugi dio na neki način u primijenjenu književnost. Zapravo, već 25 godina radim nešto što dosta pisaca kod nas radi, a to su scenariji za promidžbene poruke te scenariji za raznorazne televizijske emisije. Stvar je uvijek ista: potrebne su inspiracija i ideja, a ja volim pisati. Ideja mi nikada ne nedostaje, ponekada mi nedostaje samo vremena. Imam u kompjuteru jedan file ideja. Jako je puno posla i kod kuće, volim biti predana svojoj djeci, volim sve uskladiti. Iako živim od pisanja, nisam pristala na neke poslove koji

bi mi donijeli veći novac, a upravo zbog toga da budem uz svoju djecu koliko ja smatram da treba, da zapravo sve mogu u umjerenoj količini, da proživim život kako je moja baka meni rekla, svega pomalo: i štrikanja, i pisanja, i kuhanja i izlazaka. Najljepše od svega je kada djeci na književnim susretima kažem da je vrlo važno pronaći sebe i raditi ono što voliš jer je najveća kazna kad čovjek radi cijeli život ono što ne voli, a ima takvih ljudi koji po nekakvom kompromisu za novac rade neželjene poslove.

Što kažete na to da su Vaša djela svrstana u školsku lektiru?

Svoja sam djela pisala bez nekakve namjere da se svidim kritici ili ne, ali pet naslova je uvršteno u školsku lektiru. Nisam je ja uvrstila, uvrstio ju je nekakav stručni sud, a tu su još i nagrade. Meni je najmilije što su moja djela čitana i po listama čitanosti na neki način vraćam djecu čitanju. Ako će preko "Debele" i "Bum Tomice" i ovih knjiga doći do nekih takozvanih vrjednijih djela, učinila sam svoj prilog vraćanju nečem što je dobro, a to je čitanje.

Koliko godina imaju Vaša djeca i predlažu li Vam teme za romane?

Moje najstarije i prvo dijete sada će navršiti dvadeset i dvije godine, moje srednje dijete će isto sada navršiti petnaest godina, a najmlađe devet, što znači da imam vrlo blizu tri rođendana i da sam već pomalo u rođendanskoj groznici. Djeca mi svakako predlažu teme za moje romane i na neki sam način povezana sa svojim i djetinjstvom svoje djece. Iako su to tri različite generacije, mogu pozorno pratiti sve što se događa i ovoj malo većoj djeci, i onoj malo manjoj, ništa mi ne promiče, barem se tako nadam. Stoga mogu reći da mi djeca puno pomažu oko ideja, kao i njihovi školski kolege i prijatelji.

U romanu "Debela" Lada priča kako se više sjeća loših uspomena, a one dobre kao da prije zaboravlja. Sjećate li se nekih loših iskustava iz djetinjstva?

Svi pamtim neke loše stvari i pokušavamo ih na neki način potisnuti ili ih se riješiti pa se prisiljavamo ponekad pamtitи samo dobre stvari. Djetinjstva neke djece, znamo i sami, nisu bila baš za sjećanje. Iz svog djetinjstva sam ponijela ono što sam vidjela, iako nisam imala ni kompjutore, ni

mobitele. Vrlo su slična djetinjstva moje kćeri i mog djetinjstva. Osnovne stvari su zapravo univerzalne. Iako smo jako napredovali tehnološki, bojim se da moralno nismo. Ne krećemo baš u dobrom smjeru, zato me baš oduševio ovaj prvi sastavak djevojčice iz Vodica, čiji naslov je i obilježje naslova ovog zbornika „Hnosovka djevojka“. Puno u njemu ima istinitog i vrijednog pa vam preporučam da ponovno to čitate jer jedva čekam da i sama pročitam.

Jeste li se smatrali debelom u osnovnoj školi i što ste oblačili?

Ne. Nikada. „Debelu“ nisam pisala na način da sam ja bila Lada, ali sam imala apsolutno saznanja kako je to imati probleme s kilogramima, bez obzira što nikad nisam bila debela. Bavila sam se sportom i znala sam što znači jedan turnir ili jedno prvenstvo kad je trener rekao da se mora smršaviti dvije kile. Znam što znači biti gladan, gledati kolače, a zapravo se suzdržavati radi nekog višeg cilja. U osnovnoj školi u to vrijeme oblačenje je bilo dosta skromno i nije se tako ubrzano mijenjala garderoba, tada se nije poklanjala pažnja na nekakve takozvane Brendove, lijepa hrvatska riječ, znači robne marke, boje. Nekako smo više bili orijentirani na ono što radimo, nego što nosimo na sebi.

„Zatvorili knjižaru, otvorili kockarnicu“

Imate li osobno nekakve veze s likovima iz Vaših romanova?

S obzirom da više manje pišem stvarnosnu prozu, na neki način sam podređena da pokupim ideje iz stvarnosti. Puno mi je poznatiji život u Zagrebu, nego život na Marsu, tako da sam u „Debeloj“ doista skinula na papir situaciju u kojoj djeca u mojoj kvarcu, naprsto nemaju gdje bivati. Osim na smetlištu koje je još uvijek tamo gdje jest, pa je scena i lokacija iz „Debele“ postojićeća. U mojoj kvarcu su i zadnju knjižaru zatvorili prije tri godine, a u međuvremenu su prije tjedan dana srušili i kino, ali su u međuvremenu uveli jednu kockarnicu i tri kladionice. Odrasli onda licemjerno tvrde da se djeca ne smiju drogirati, pušiti u vlastitu kaficu, pa apeliram kroz knjige na te odrasle da je to licimjerje vrlo opasno i da nam djeca vrlo brzo vraćaju onoliko koliko ulažemo. Kao roditelja, to me jako iritira.

Jeste li voljeli lektiru?

Jesam u ono vrijeme kad sam išla u

školu i bila tvojih godina. Na neki način je čitanje bilo više u modi, ne radi toga što je to bila neka moda, nego zapravo smo bili više vani, igrali smo se više društvenih igara, a kad bismo došli doma, kad bi padala kiša, nije bilo toliko televizijskih programa, a onaj jedan jedini nam je bio dosadan, pa smo bili više vezani za knjigu. Voljela sam čitati ne samo lektire, nego i ostale knjige. Dosta sam bila boležljiva i kad sam bila bolesna, nije mi ništa drugo preostalo nego uzeti dobru knjigu i to su mi poklanjali.

Što kažete na to da današnji učenici ne vole čitati knjige starije od deset godina?

U suvremenom svijetu na neki način je zavladalo nekakvo ludilo za novim, mada mislim da se najbolje stvari mogu naći u starim stvarima. Pobornica sam antikviteta i svih starih stvari. Postoje trendovi, međutim mislim da je stupanj čitanosti nekako sličan, čita se zapravo podjednako. Mislim da su agresivni mediji nametnuli sve to skupa. U nekakvoj realnosti stvari su posve drugačije. I danas djeca rado čitaju i rade sve one divne stvari, koje smo i mi nekada radili, kad nije bilo svih tih medija.

Kako danas Vaša djeca gledaju na romane čiji su glavni likovi?

Moja djeca nisu glavni junaci osim u „Bum Tomici“, sličnost je zbog njihovih godina jer motivi koje u „Bum Tomici“ ubacujem su motivi koji su se ne samo njima dogodili, nego su se do-

godili općenito. U svakom slučaju, oni prvi čitaju moje stvari te su kod „Bum Tomice“ dečki najveći kritičari, jesam li dobro napravila ili ne, je li smiješno ili nije...

Koliko ćete napisati nastavaka „Bum Tomice“?

Kada sam pisala „Bum Tomicu“, nisam planirala da se pretvori kao u

„Spidermanu“ 1,2,3,4, itd. Međutim, kad sam uzela na neki način svoju obitelj kao ideju, onda je krenulo. Kad je izašao prvi „Bum Tomica“, počele su nove priče i onda je konceptacija bila da svaki nastavak Tomice prati odrastanje glavnih likova. Nadam se iskreno da bih na neki način zaokružila „Bum Tomicu“ petim nastavkom, jer sad ne mogu prekinuti, na neki način i tu bi glavni likovi, djeca, počeli prelaziti tu odraslu fazu i to bi bio kraj priče. Ja bih postala baka, Onči bi se udala i tako dalje...

Pišete li sve knjige iz vlastitog života?

U „Bum Tomici“ ima jako puno stvari iz moga života, pogotovo neki događaji kad se dogode znaju biti strašni pa izbace čovjeka iz tračnice, iznerviraju nas. Nakon nekog vremena, kad se pretvore u priču i kad se zapravo sagledaju s distance, postanu u najmanju ruku smiješni, a takav je zapravo život.

Jeste li u svojim romanima otkrili neke neugodne detalje koje još nitko iz Vašeg života nije saznao?

U nekim scenama možda jesam, ali sam te neugodne detalje dala nekim drugim likovima, jer upravo je štos i fora pisca u tome da može raditi što hoće sa svojim likovima jer je to potpuna sloboda. Pisac može imati zadovoljštinu da neki lik koji mu se jako zamjerio u djetinjstvu, pretvori u negativca, mada ništa nije crno-bijelo. Često pišem o onom što me okružuje.

„Super učitelj ili super Silva“

Koje ste osobine najviše cijenili kod svojih učitelja?

Odrastajući uz neke svoje učitelje, vjerujem da su mi neki odredili moj put, jer roditelji su roditelji, a učitelji su stvarno znali biti presudni. Imala sam sreću što mi je jedna škola bila fizički vrlo blizu, koja se sada zove Miroslav Krleža, i što sam imala jako stare učitelje koji su bili toliko zaljubljeni u svoje predmete pa je naprsto bilo neugodno ne znati njihov predmet. Pogotovo recimo iz hrvatskoga - pisanje, eksperimentirala sam ovo, ono... Da sam imala nekakvog drugog učitelja, koji nije zapravo shvatio da sam ja sklona buntu, možda nikad ne bih krenula na Filozofski fakultet, možda bih upisala molekularnu biologiju, jer sam uvjek dvojila

između te dvije stvari i zato mislim da je odgovornost učitelja izuzetno velika. Dobrim učiteljima, njima skidam kapu, iako ju nemam na glavi, jer mislim da je općenito šteta što se u našem društvu na taj način tretiraju učitelji. Tri puta sam gostovala na Učiteljskoj akademiji, sad je to Učiteljski fakultet, žao mi je što na pojačanom hrvatskom, kad sam predavala, nisam vidjela ni jednog dečka, sve same cure, a znamo da je Mato Lovrak bio učitelj. Nekad su bili muški učitelji i to je bilo super zanimanje, osobito kad su učitelji dolazili iz grada na selo pa su još dobili kokice, friška jaja... super su živjeli. Znači, nekad je učitelj bilo super zanimanje, a danas je super biti - super Silva, nitko ne zna koju pjesmu pjeva, a svi znamo za super Silvu. Protiv toga ću se boriti i dalje u svojim djelima.

Tko je Vaš životni uzor i je li utjecao na Vaš posao?

Moj životni uzor je moj otac i mislim da je dosta utjecao na mene, dao mi nekakve smjernice u životu, zapravo su nam životi slični. Dosta su teški jer nismo skloni kompromisima, ali na drugoj strani imamo veliko zadovoljstvo što možemo hodati uspravne kićme.

Kako spajate svoj život kao slavna osoba tj. književnica sa svojom obitelji?

Slavna sam?! Jedno me dijete pitalo jesam li poznata. Rekla sam da jesam, da sam poznata mami, teti... Mnogo je slavnija glumica koja glumi „Debelu“, jedna stvarno draga osoba i glumica, Ana Begić. Moram priznati da sam u svojem kvartu tako poznata i kad bih se trebala malo progurati u mesnici ili pekarnici, da bi mi uspjelo, ali to ne koristim. Meni je najdraže kad me neko dijete prepoz-

Okupljanje u Gradskoj skupštini

na i kad me djeca ujutro u mom kvartu pozdravljaju jer znaju da sam mama svoje djece, da pišem za dramsku grupu, da dolazim njima gostovati. Sretna sam kada se moja djela svidaju djeci i kada mi mašu.

Zašto ste između književnosti i sporta odabrali književnost?

Sport je bio jedan dio mog života. Njime sam se počela baviti s jedanaest i pol godina, intenzivno sam se bavila sportom do fakulteta i na fakultetu. To je bilo vrijeme kad sam svakodnevno trenerala, nekad je sport bio uskladen i sa školom. U stvari, biti vrhunski sportaš znači samo se tome prepustiti, što ja ne odobravam, mislim da je to prevelika žrtva. Bila sam među posljednjim generacijama koje su dnevno trenirale tri sata i svaku subotu ili nedelju bile na prvenstvu ili na ligi, pod praznicima na priprema. Međutim, u jedno doba sam se jako zaljubila u svog najboljeg prijatelja. Trebala sam postati gastarbjter, sportski trener ili igračica u njemačkom klubu,

palo je sve u vodu i bila sam sretna, jako sretna. Tada sam rodila svoju djevojčicu i nisam trebala puno odlučivati.

Čuli smo tko su Vaši životni uzor, mene bi zanimalo tko su književni?

Meni je velika čast reći da je gospodin Pavao Pavličić bio moj profesor na fakultetu pa sam ga sad pozdravila i poklonila mu kemijsku olovku. Inače, uvijek spominjem da mi je jako veliki uzor bio Zvonimir Balog i kako sam se iznenadila kada sam na svojoj prvoj promociji knjige za djecu i mlade „Vanda“, ugledala u publici Zvonimira Baloga. Kad sam bila mala, čitala sam „Nevidljivu Ivu“, sve njegove stvari i vrlo mi je blizak na neki način, načinom pisana. Također i gospodin koji je ovdje, Pajo Kanižaj, svi pisci koji se vole igrati riječima, koji su naizgled igra riječi, ali ozbiljna igra riječi. Nakon puno godina čak sam napisala predgovor djelu Zvonimira Baloga, tako da mi je to strašno velika čast. Nakon toliko godina odjedanput smo i kolege.

Zanima me kako prolazi jedan radni dan Silvije Šesto?

Moj radni dan je jako ispunjen, budim se vrlo rano, jako malo spavam, zapravo i premalo spavam, čini mi se negdje oko pet sati i budim se u ranu zoru. Prvo nahranim svoje kućne ljubimce, pogledam oko sebe gdje je što, kuham sebi kavu i tako počne mouving po kući, pisanje, trčanje, što sve treba napraviti. Zapravo sam mama i domaćica. Pišem, mada nemam neki raspored u posljednje vrijeme striktan za pisanje, ali većinu svojih knjiga pišem ipak po noći. U zadnje vrijeme imam problema zato što mi se u vrtu nastanila obitelj ježeva, a moja dva psa ne vole ježeve i onda se uvijek zna dogoditi da se malo sukobe pa imamo problema poslije ponoći. Ali to je sada tako, ljeto je kod nas tek počelo...

Hana Varga, 8.b

Detalj s novinarske radionice

Početak školske godine donio mnogo aktivnosti, događanja i uzbudjenja učenicima nižih razreda

Kada najmlađi zaiskre

Tijekom ove školske 2008./2009. godine učiteljice i učenici razredne nastave trudile su se obilježiti sve važnije datume, a organizirale su i dvije terenske nastave.

Najljepše se igrati i učiti u prirodi – na imanju obitelji Varga

Na samom početku školske godine organizirali smo terensku nastavu "Pozdrav jeseni".

Na imanju obitelji Varga, uz pomoć jesenskih plo-

Mala dramska družina pripremila Božićni igrokaz

dova kao rekvizita, zaigrali smo štafetne igre, održali nastavu iz hrvatskog jezika, likovne kulture te prirode i društva.

Početkom 10. mjeseca obilježili smo Hrvatski olimpijski dan jesenskim krosom, Dane kruha prigodnim programom, a sve ostale blagdane – Nikolinje i Božić, prigodnom priredbom.

Krajem mjeseca studenog bili smo na terenskog nastavi u

Čakovcu, u Katoličkom domu pogledali predstavu "Ježeva kućica", a zatim su učenici svakog razreda posjetili ustanovu koju su, prema nastavnom planu i programu, bili obavezni.

Uz sve ove aktivnosti, pojedine grupe (dramska, recitatorska, literarna, ritmička i vokalna) sudjelovale su i na svečanostima koje je organizirao KUD "Katruga". (VFT)

Jesenski kros povodom Olimpijskog dana

Školske vijesti

OBILJEŽEN HRVATSKI OLIMPIJSKI DAN

Naprijedlog Hrvatskog olimpijskog odbora dana 10. rujna 2008. godine održan je Hrvatski olimpijski dan. U obilježavanje ovog dana uključila se većina škola u Republici Hrvatskoj, pa tako i naša. Svi učenici sudjelovali su u jesenskom krosu, a kroz druge sportske aktivnosti koje su se provodile taj dan, postali smo dio hrvatske

olimpijske obitelji. Pobjednici krosa bili su nagrađeni, a ostalima je utješna nagrada bilo ugodno provedeno vrijeme na svježem zraku među prijateljima. Slogan je tog dana bio "Važno je sudjelovati", a bijele majice koje smo svi nosili simbolizirale su jednakost, slogu, mir, zajedništvo i sportski duh.

Marija Fućec, 5.r

TJEDAN DJETETA

U ponedjeljak smo autobusom otišli u grad Čakovec. Ispred Centra za kulturu smo plesali i pjevali. Naša učiteljica je s nama plesala i fotografirala nas. Zatim smo ljudima dijelili

letke na kojima su pisala dječja prava: pravo na prijateljstvo, obitelj, školu i radost. Bilo je lijepo i zabavno.

Iva Šestan, 2.b razred

UČITELJ GLAZBENE KULTURE ODLAZI U MIROVINU

Glazba kao životni poziv

Nakon pune 42 godine staža, naš učitelj glazbene kulture, gospodin Antun Višnjaric, odlazi u mirovinu.

Glazbom se bavi od 1960. kad je postao član limene glazbe. Nakon završene Pedagoške akademije pa sve do kraja ove godine predavao je predmet glazbena kultura u nekoliko međimurskih škola, a zadnjih nekoliko godina

isključivo u našoj školi. Učitelj Antun Višnjaric voditelj je školskog pjevačkog zbora, tamburaškog sastava i grupe učenika koji sviraju sintisajzere. Nezaobilazni je i zaštitni znak svake naše priredbe, a često se uključuje u priredbe i smotre u mjestu u okviru KUD-a "Katržev". Iz te suradnje izdvajamo vođenje tamburaša koji su pratili mali folklor na

DANI KRUA

Učenici trećeg razreda su proslavili Dane kruha u školi i u crkvi Svetog Vida. Učenici su pripremili kratak program u kojem su recitirali i čitali ulomke iz Biblije. Pripremila ih je naša vjeroučiteljica Đurdica Fućko. Došao je i velečasni posvetiti kruh. Poslije užine smo u razredu

jeli kruh i kolače.

U nedjelju smo isli u crkvu. Tamo je također bio kratak program i blagoslov kruha. Učenici su nosili nošnju i recitirali. Svi smo se okupili i častili kolačima i sokom.

Emili Novak, 3.a razred

svojim učenicima i kolegama, za znanje i ljubav prema glazbi koju je prenosio generacijama. Želimo mu puno novih susreta, iskustava, slobodnog vremena i još puno, puno glazbe.

Zahvaljujemo našem učitelju za sve što je dao

Marija Sabol, 6.b

POZDRAV JEŠENI

Bili smo na imanju kod obitelji Varga. Gledali smo konje i ostale životinje. Bilo nam je jako lijepo. Crtali smo kola i drveće.

Lorena Ivančić, 2. b razred

BOŽIĆNA SVEČANOST

Već tradicionalno pred kraj prvog obrazovnog razdoblja u školi se održava božićna svečanost u kojoj učenici naše škole žele pokazati što su do sada naučili. Svojim recitacijama, plesom i igroka-

zima nastupili su učenici viših i nižih razreda, naš zbor i tamburaši koji uvek donesu božićni duh, a razdragana publika svaki je nastup popratila gromoglasnim pljeskom.

Helena Zdolec, 6.b

SVETI NIKOLA U NAŠOJ ŠKOLI

Početkom prosinca posjetio nas je Sveti Nikola. Nakon kratkog programa koji je s učenicima pripremila vjeroučiteljica **Đurđica Fučko**, došao je dugo očekivani gost s punom vrećom darova. Donio nam je čokoladu, a s

obzirom da s njim nije bilo Krampusa, zaključujemo da smo bili dobri u 2008. godini. Za uzvrat i za okrepnu na dugom putovanju poklonili smo Svetom Nikoli kiselu repu.

Antonija Sabol, 8.b

NOVI NA NAŠIM HODNICIMA

Nova školska godina donijela je na naše hodnice i u razrede mlade snage – nove učitelje koji će od sada svoje znanje prenosići nama, znatiželjnim i znanja gladnim učenicima. Ukratko ćemo ih predstaviti. Na početku upoznajte učiteljicu razredne nastave i hrvatskog jezika **Tanju Jurgec**. Učiteljica je 1.b razredu, živi u Hodošanu, slobodno vrijeme provodi čitajući i slušajući glazbu. **Ivana Ceilinger** profesorica je engleskog i ruskog jezika i književnosti, a predaje engleski jezik u prvom i drugom razredu. Rođena je u Čakovcu, a trenutno živi u Ludbregu, optimistična je i vedra osoba, voli životinje, putovanja, dobre filmove i rock glazbu. **Davor Toplek** živi u Mačkovcu, a vjeroučitelj je u trećim i četvrtim razredima. Najviše slobodnog vremena provodi svirajući tamburicu koja mu je uz rad u školi najveća ljubav. **Tihomir Blažeka** profesor je kinetologije, što znači da je učitelj tjelesne kulture. Živi u Čakovcu, a svoje slobodno vrijeme provodi s desetmesečnom kćerkom. Najviše voli nogomet, a navija za Dinamo i AC Milan. Učiteljica likovne kulture **Monika Vrtarić – Vuk** živi u Čakovcu, a prije nego što je počela raditi u školi bavila se animiranim filmovima u čakovečkom ŠAF-u. Profesorica hrvatskog jezika **Maja Milovanović** dolazi iz Kotoribe.

Neposredno prije zaključenja lista dobili smo i novu učiteljicu glazbene kulture, **Nataliju Guterman Vuk** iz Nedelišća, koju ćemo zasigurno bolje upoznati u godinama koje dolaze.

*Iva Barlović, 8.b
Ana Baša, 6.b*

Riječi su naše igračke, a kistovi i boje naš prozor u svijet

Likovno-literarni podlistak

JESEN

Vruće ljetu odlazi,
a šarena jesen dolazi.
Prvo lišće pada,
liju prve kiše,
cijela priroda na jesen
miriše.

Ljudi se jesenskim
plodovima vesele,
a ptice se u
toplje krajeve sele.

Njihov je put tužan i dug
jer odlaze s tugom
na daleki jug.
Drago ljetu će proći,
a zabavna jesen doći.

Bruno Dvanajščak, 4.b

DA IMAM ČAROBNI ŠTAPIĆ...

Začarao bih
da me brat ne tuče,
obitelji da se ne svađaju,
svijet da bude veseo,
da mi bratić ozdravi,
da ručak bude brzo gotov.

Lovro Varga, 2.a

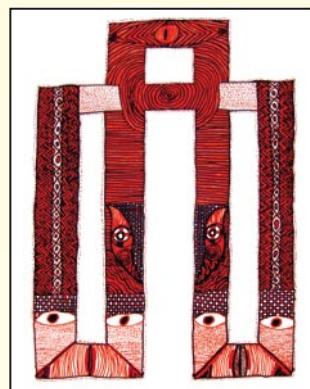
DA SAM JA ODRASLA OSOBA

Da sam ja odrasla osoba, mogla bih voziti automobil, ići sama u posjete rodbini i prijateljima. Vodila bih svoje nećakinje, sestričnu i bratića u Zagreb u Zoološki vrt, na sladoled i na još mnogo mjesta. Otputovala bih u mnoge države kao što su Austrija, Njemačka, Engleska, Rusija i Švicarska. S prijateljicama bih otišla u Gardaland. Tamo bismo se vozile u vlaku. Bilo bi lijepo biti odrasla osoba...

Antonia Jurinec, 4.a

MOJA DOMOVINA

Moja obitelj,
moja kuća,
moja škola -
sve to stane u srce moje.
A najviše mjesto imam
za lice domovine svoje.
Ona je moje sunce,
moj mjesec,
moj zrak,
toplina u meni,
moj predivni za sreću znak.
Crvena, bijela, plava,
boje su zastave njene,
što stapaju se poput tople morske pjene.
Domovina je nešto najljepše što se ima.
Želim je svakom djetetu i ljudima, svima.

Luka Lukač, 6.a

ČEKAJUĆI PROLJEĆE...

Da sam ptica, letio bih.
Da sam leptir, upoznavao
bih cvijeće.
Da sam sunce, gledao bih
ljude.
Da sam proljeće, otvarao
bih latice cvijeća.
Da sam ljubav, učinio bih
da ljudi budu dobri.

Aleksandar Žužul, 2.b

Ivan Mundar, 1.b

PUTOVANJE

Jednog jesenskog dana stari mudri gospodin Vjetar poveo me u šumu da vidim što se sve tamo nalazi. Pokazao mi je šumske životinje: medvjede, lisice, sove i ostale ptice. Poslije toga poveo me na livadu. Tamo mi je pokazivao kakvo sve cvijeće raste, ivančice, ljubičice, travu. Čak mi je jedan cvijet stavio iza uha. Poveo me i na more da vidim kakve su u Vjetrogradu plaže, pješčanici i mora. Pokazao mi je životinje u moru i oko mora: galebove, ribe, dupine, kornjače... Poslije svega poveo me je svojoj kući na jedan vjetrovit i hladan sok. Ovo mi je putovanje bilo neobično i uzbudljivo. Vjetar je bio najbolji vodič ikada.

Roko Beč, 4.a

PRVAŠIĆI U ŠKOLI

U školi mi je lijepo jer svaki dan nešto novo učimo. Najljepše mi je kad pišem domaću zadaću. Ne sviđa mi se kad se netko tuče. Najteže mi je kad na likovnom moramo nešto teško rezati.

Saša Bulović, 1.a

U školi mi je lijepo. Kad imamo tjelesni, meni je najljepše. Ne sviđa mi se na likovnom, a najteže mi je matematika. Volim se igrati s prijateljima.

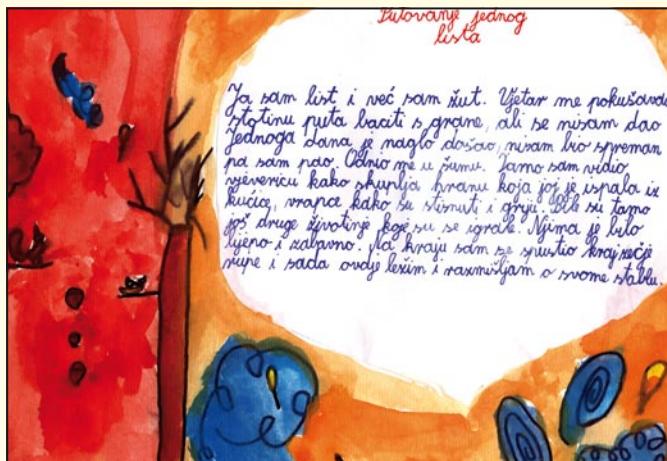
Stjepan Petković, 1.a

KASNA JESEN U MOM DVORIŠTU

Kasna je jesen. Moje dvorište je puno lišća. Gole grane plaču jer im je otpalo lišće. Trava bi isto zaplakala jer je ostala sama, bez cvijeća. Magla se sputila u dvorište poput bijele zavjese. Sve je tmurno. Njihaljka i tobogan su prazni i kao da zovu mog brata i mene na igru.

A ja gledam van i čeznem za ljetom.

Petra Pospišil, 3.b

Petra Pospišil, 3.b

ČUDEŠAN PLES BIJELIH PAHULJA

Bijele su pahulje pale s neba i lebdjele, lebdjele. Izgledale su kao da plešu u srebrnim haljinama. Njihov ples trajao je sve do jutra. Kad su pahulje ugledale djecu u snijegu, uzdignule su se u zrak i započele zimski koncert uz glazbu hladnog vjetra. Začuđena djeca radoznalo su gledala kako male kristalne haljine plešu i lete u zraku. Koncert je bio sjajan, a djeca još i sad misle na zimsko čudo koje su priredile male pahulje.

Matija Novak, 4.b

NOVOGODIŠNJE ŽELJE

Želim da moja mama dugo živi i da moja baka ozdravi. Htio bih da moja sestra ima sve petice u školi i da moj tata bude bogat.

Nino Baša, 1.a

Želio bih da je u školi svaki dan nešto fino za jesni i da čim prije naučimo pisana slova.

Ivan Mundar, 1.b

SREĆA

Doživio sam sreću za svoj rođendan. Dobio sam stolni nogomet. Kod kuće sam vježbao i upornošću naučio. Bio sam sretan, makar sam želio drugi dar, ali svaki je dar vrijedan.

Kad sam sretan, onda sam nasmijan i radostan. Sreća je nešto najljepše u životu.

Ninoslav Juras, 3.a

ŠTEDNJA

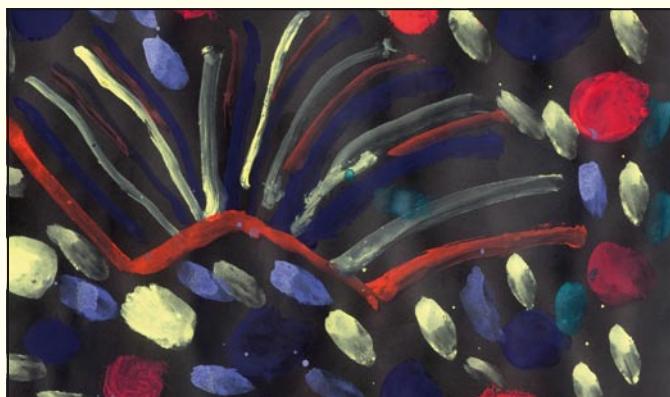
Kad uštediš puno novaca, možeš kupiti bicikl. Korisno je štedjeti za budućnost. Kad štemo, možemo novac posuditi roditeljima ili priateljima ako im zatreba. Kad sam bio manji, imao sam kasicu prasicu u koju sam ubacivao novčiće, a sada imam u banci otvoren štedni račun Medo Štedo.

Mislav Kranjčec, 2.b razred

MOJ DOŽIVLJAJ SREĆE

Sreća je ljubav, veselje, dobrota, toplina... Sreću mogu doživjeti osmijehom, veseljem, radošću, nemirnošću, zahvalom. Doživljavam je u školi, doma, u prirodi, na moru, u trgovini. Jednom riječju – svugdje. Kada sam sretna, sretna sam cijeli dan, a ponekad i cijeli tjedan. Sretna sam za Božić, Uskrs, kada smo svi na okupu. Kada sam sretna, osjećam toplinu i radost. Osjećam se ispunjeno. Ne volim kada mi dan ne završi sretno. Volim male stvari koje me uveseljavaju i čine me sretnom. Za moju sreću zasluzni su moji roditelji koji mi je pružaju.

Klara Novak, 3.a

Ivana Višnjić, 2.a

MOJ KALENDAR

Siječanj volim jer sam na zimskim praznicima.

Veljaču volim jer je Valentinovo.

Ožujak volim jer je mami rođendan.

Travanj volim jer je cvatu đurdice.

Svibanj volim jer je tatin rođendan.

Lipanj volim jer je ljeto.

Srpanj volim jer idem s tatom u polje.

Kolovoz volim jer se kupam.

Rujan volim jer nam počinje škola.

Listopad volim jer smo svi u školi.

Studenji ne volim jer puše vjetar.

Prosinac volim jer se grudamo.

Prosinac mi je najdraži zbog Božića.

Amalija Kranjčec, 2.a

PRAVDA

Učenici su pisali o pravdi u činkvini. To je izraz koji se sastoji od pet redaka, u svakom je točno određen broj i vrsta riječi. To je zapravo pjesma u slobodnom stilu koja traži sažimanje informacija u sažete izraze.

*Pravda
Ljudska, razumljiva
Prosudjivanje, istraživanje, reagiranje
Teško je biti pravedan
Mudrost.*

Josip Kranjčec, 8.a

*Pravda
Istinita, pravedna
Opravdanje, ohrabrenje, ispitivanje
Pravda je uvijek ispravna
Zadovoljstvo*

Tomislav Kralj, 8.a

*Pravda
Poštena dostoјna
Privodenje, kažnjavanje, istraživanje
Pravda mora biti zadovoljena
Kazna*

Nikolina Obadić, 8.a

*Pravda
Očajna, spora
Čekanje, traženje, stizanje
Pravda na mojoj strani
Poštenje*

Matija Filo, 8.a

Bruno Dvanajščak, 4.b

Helena Herman, 4.a

LJUBAV VU SRĆU

*Ljubav vu mojemu srcu,
kak tožno jesensko listje žuti
i na mrzlo zemljo curi.*

*Gda pak sonce svoje duge zrake pusti,
v mojemu se srcu nekaj zbudi.
Ljubavne iskrice male, fletne i vesele
potiho su plesti štele.*

*Tih je veter noglo fijuknul
i moju je ljubav mirno odnesel
vu daleki široki svet.*

Emina Conar, 5.r

Grupni rad, 1.b

Lorena Pintarić, 7.b

MOJA SUSJEDA BARICA

U mojem susjedstvu živi Barica. Ona je vrlo draga i živahna osoba. Ima puno kućnih ljubimaca. Uvijek kad dođem k njoj, ponudi mi kekse. Barica uvijek nosi pregaču. Voli nositi svoju omiljenu šarenu majicu. Hlače su joj velike. Tako joj gotovo uvijek treba dugi, crni, široki remen, s velikim kružićima. Kad je pogledam, u njoj uvijek vidim vedru i veselu osobu. Barićine oči sjaje poput vode tekućice, čiji život radosni teče i teče. Njezina duga plava kosa strši na sve strane. Ona voli hraniti koke i mace. Tako svakodnevno idem s njom u vrt. Tamo Barica i ja režemo

salatu i kopamo krumpir. Kad smo gotove, otiđem k maci, a ona k prascima. Barica voli djecu. S njima igra svakakve igre i pjeva im pjesme. Najviše voli klasičnu glazbu, koju pjeva iz svec glasa. Voli brati kukuruz i razgovarati sama sa sobom. Tako joj se uvijek smijem. Volim kad je moja susjeda Barica vesela i nasmijana. Kad prođe jedan sat, Barica i ja odemo gledati njenu omiljenu seriju. Kad je pet sati kažem svojoj susjadi da moram kući. Barica to veselo prihvati i kaže: "Vidimo se opet sutra."

Žaklina Malašić, 6.b

PRIČA O SERDARU

Serdar je iz Turske. On govori hrvatski. Njegova dva topla oka krase malo naborano lice. Osmijeh mu je zlatan, a kosa crna kao noć. Toplo obučen, čak i ljeti nosi jaknu. Zdrav je, mršav i voli sport. Srednjeg je stasa, dugih nogu, kratkih ruku. On uvijek pomaže, čovjek ima zlatne ruke. Rekli biste da je dobričina? Istina, on ne bi ni mrava zgazio. Zrači dobrotom. Živi ovdje sa ženom Hrvaticom i dva sina. Uvijek spremjan za

šalu, uvijek veseo, uvijek raspoložen. Kad se naljuti, to naborano lice prastarog čovjeka iskoči. On se samo nasmije i uzdahne "Ma, k vragu" i opet je dobre volje. Voli jesti čips, pizza mu je delicija, ali ne voli meso. On je vegetarijanac, ali voli ribe. Može pojesti cijele porcije, bez uzdaha ili male stanke. Ali ipak najviše na svijetu voli kolače. Jednom smo mu ja i tata kupili neke kineske kolače "Moon Cake" u kineskom restoranu. Prodavač je re-

kao da je jedan tako zasitan kao pošteni ručak i da nijedan čovjek ne može pojesti tri takva. Serdar je pojeo četiri i još je smazao puding i dvije palačinke. Ne znam kako se ne udeblja. Kaže da je tajna u tome što uvijek vježba. Nisam ga imao prilike vidjeti pa neću o tome govoriti. Obično ga ljudi samo gledaju i smiju se. Da, takav je moj prijatelj Serdar, podrijetlom iz Turske, star 36 godina.

Filip Novak, 6.b

KAD SI KAO KAP U OCEANU

*Da si kao kap u oceanu
bez druge kapi,
da li bi tada shvatio
da si samo nju volio?
Nju zavolio, tada je osta-
vio.
Ostavio si zadnju kap u
svojem
kao nebo plavom oceanu.*

Antonija Sabol, 8.b

Dalibor Frančić, 8.b

MOJA MAJKA

Moja majka je jako zanimljiva osoba. Zove se Tatjana. Srednje je visine. Ima anđeosko lice iz kojeg viri mali prćasti nos. Oči su joj plave kao more. Često nosi traperice. Ima kratku plavu kosu. Često mi pomaže kad pišem zadaću ili kad mi treba nešto objasniti. Zajedno idemo u kupovinu. S njom se često šalim i gledam različite filmove, najčešće komedije o kojima kasnije pričamo. Ona prekrasno crta pa ju često zamolim da mi nešto nacrtat. U proljeće kad cvatu prvi tulipani, ona je jako sretna, jer su joj oni najljepše cvijeće. Najviše voli žute. Meni je lijepo kad se ona smije, kad je sretna i vesela. Kad smo na moru, ona veselo sluša valove mora koji šume, razbijaju se o kamenje, a u njenim očima vidim čežnju za svojom domovinom u kojoj je provela svoje djetinjstvo.

Marija Sabol, 6.b

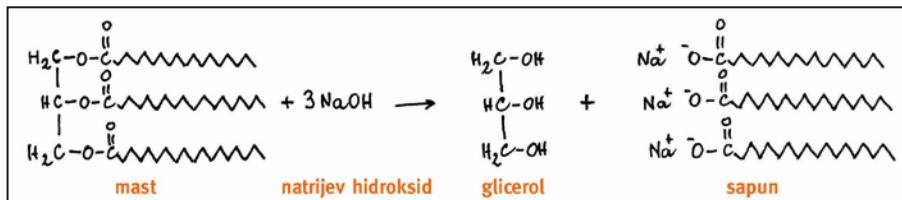

Lucija Tkalcic, 6.a

Kemija je svud oko nas (V)

Sapuni i detergenti

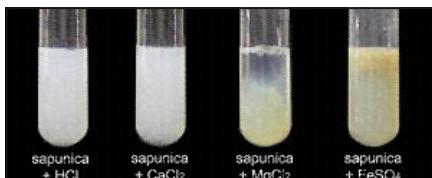
Operi ruke prije jela! Peri ruke sapunom! Ne ostavljaj sapun u vodi, sav će se otopiti! Zažmiri kad pereš lice! Kosu peri šamponom, a ne sapunom! Ne trpjaj previše rublja u stroj za pranje. Pazi koliko dodaješ detergenta! Ne zaboravi u stroj dodati omekšivač! ... Nemoj ovo, nemoj ono. Jadna djeca, što sve moraju raditi pa još i u školi učiti što su sapuni, a što detergenti. Održavanje higijene dio je naše svakodnevice, stoga smo odlučili upoznati vas s ovim sintetički važnim spojevima.

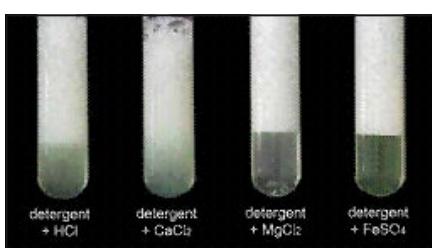
Slika 1

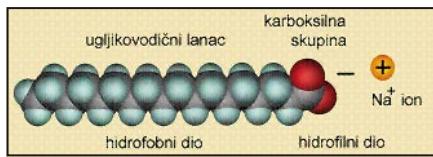
Slika 2

Slika 3

Slika 4

Slika 5

Sapun kakav rabimo u kućanstvu dobije se kuhanjem biljnog ulja ili životinjske masti s otopinom natrijeva hidroksida (*Pokus: Sinteza sapuna*), pritom dolazi do hidrolize masti (estera) i nastajanja natrijevih soli masnih kiselina i glicerola (*Slika 1.*). Te natrijeve soli nazivamo sapunom.

Vodene otopine sapuna pokazuju lužnatu reakciju (*Slika 2.*). Zato sapun "peče oči" ako u njih dospije tijekom umivanja. Sapunom se najbolje pere u mekoj vodi, kao što je kišnica koja sadržava malo otopljenih tvari. Pranje sapunom u tvrdoj vodi često je neekonomično jer s kalcijevim, magnezijevim i ionima prijelaznih metala sapun tvori netopljive taloge (*Slika 3.*). Zato se danas umjesto sapuna uglavnom rabe detergenti. Struktura molekula detergenata slična je strukturi molekula sapuna. Najčešće upotrebljavani komercijalni detergenti sadrže sulfonatnu skupinu, ili sulfatnu skupinu pa su pogodni za pranje i u tvrdoj vodi (*Slika 4.*).

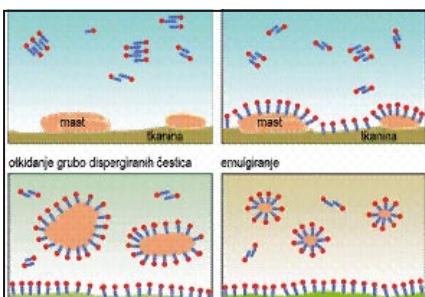
Kako sapun pere?

Molekula sapuna ima dugačak ugljikovodični lanac (rep) koji čini hidrofobni dio i karboksilnu skupinu (glavu) koja čini hidrofilni dio molekule (*Slika 5.*). Najveći dio prljavštine na koži, odjeći i drugim uporabnim predmetima čine različite masti. Sapun pere tako da njegov hidrofobni dio uđe u česticu masnoće, a hidrofilni dio ostane okrenut prema vodi. Trljanjem tkanine ili površine kože u toploj vodi s otopinom sapuna velike se čestice masnoća razbijaju u manje. Nastaje emulzija koja se sastoji od malih kapljica masnoće okruženih slojem molekula (*Slika 6.*). Ispiranjem se emulgirana prljavština uklanja s tkanine i iz otopine.

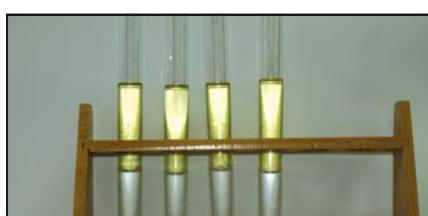
Emulzije su smjese dviju (ili više) tekućina koje se međusobno

ne miješaju, već je jedna tekućina raspršena u obliku sitnih kapljica u drugoj tekućini (*slika 7.*). Mnogi proizvodi iz svakodnevne upotrebe su emulzije, stabilizirane emulgatorima, npr. mlijeko, margarin, maslac, čokolada, majoneza, kreme, losioni, pasta za zube. Kao vrlo čest emulgator u hrani koristi se žumanjak. Dodatkom žumanjka u emulziju vode i ulja ona postaje stabilna (*Slika 8.*).

Sapuni i detergenti zbog svoje strukture smanjuju površinsku napetost vode pa se u njoj tvari lakše moče, što je korisno pri pranju. Tvari koje smanjuju površinsku napetost vode nazivamo surfaktanti ili tenzidi.

Slika 6

Slika 7

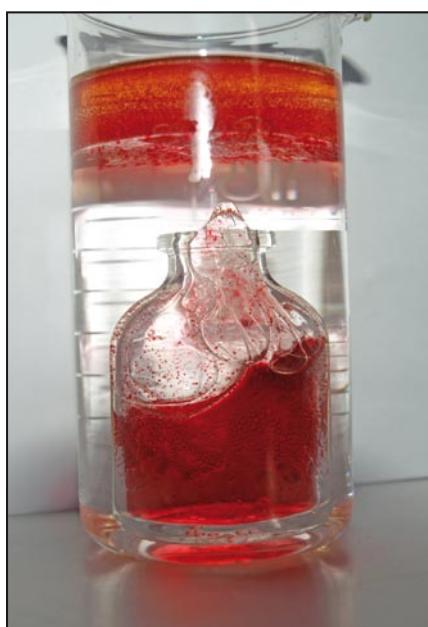

Slika 8

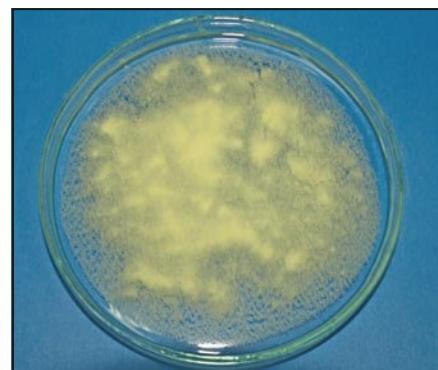
Napetost površine i površinski aktivne tvari.

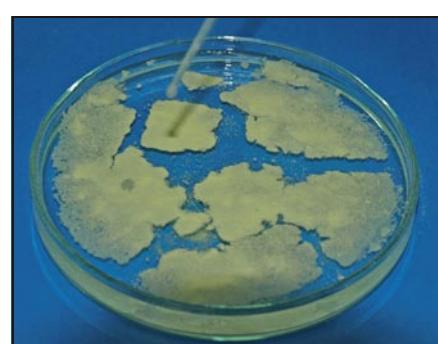
Pokus 1. a) Bočica je napunjena uljem obojenim aromatom (crvenom bojom). Stavljena je u čašu, koja je potom napunjena vodom. Ulje ne izlazi iz boćice.

Pokus 1. b) U vodu je dodano par kapi otopine detergenta za pranje sudja. Ulje izlazi iz boćice i ispliva na površinu vode.

Pokus 2. a) Na površinu vode posipan je prah sumpora. Sumpor ravnomjerno pokriva površinu vode i pliva na njoj.

Pokus 2. b) U vodu je dodano par kapi otopine sapuna. Sumpor se brzo razmaknuo, a kroz neko vrijeme i potonuo.

Učenici dodatne nastave iz kemije:
Luka Patafta, David Petek,
Tina-Jessica Branović
Mentor: Manuela Međimurec, prof.

Mladen Kušec: čovjekoljubac, prirodoljubac, more... Velika srca živ...

Imali smo sreće što nam je u goste stigao jedan od najdražih i najduhovitijih pisatelja za djecu i odrasle - Mladen Kušec. Svi se odrasli sjećaju emisije "Tonkica, Palonkica, frrr...", a djeca simpatičnih pjesmica kojima nas ponekad daruje u našim čitankama ili časopisima. Stigao je veseo, raspoložen za priču i igru.

- Dobio sam kavicu, dobio sam prekrasnu sliku,... Stanite sad, okrenite se i pogledajte tamo kroz prozor. Znate li što ja vidim? Tamo vidim more ili veliku rijeku, kuće i nešto dalje tamo more, oblak koji izgleda kao otok? I mi smo sad na jednoj uzvisini iznad mora. Po prvi put je Osnovna škola Ivanovec na moru.

Kako se osjećate dok pišete?

Cijelo se vrijeme zafrkavam, nikad ne sjednem pred prazan papir. Uvijek u glavi unaprijed pronalazim teme, vidim događaje i onda ih samo zapisujem po papirićima. Sad nemam onaj drugi kaputić, vidjeli biste silna čuda po džepovima.

Osim što pišete, čime se još bavite u životu?

Ja sam novinar na Hrvatskoj radio televiziji, tamo radim emisije. Mama i tata su sigurno slušali emisiju "Tonkica, Palonkica frrr..." ili "Patuljci pojma nemaju"; ta emisija je bila na televiziji. U njoj sam razgovarao s djevojčicama i dječacima vašeg uzrasta. Na radiju trenutno ide i emisija "Bijela vrana". Imam emisiju o putovanjima koju možete slušati na radiju i zatim pogadati o kojem mjestu se radi.

Što mislite jesu li Vaše knjige popularne?

Pa sudeći po onome što mi dječa vele kad ih susrećem, a i odrasli,

mogu reći da jesu, čitaju ih. Ove koje sada imate, više ne možete kupiti. Stampano je preko 7000 primjeraka i sve je nestalo.

"Djeca su slobodnija od odraslih"

Znate li koji strani jezik?

Baš i ne, ali znam sve jezike ptica, pasa, a govorim i jezik riba. Sva moja putovanja su vezana za krajeve koje ja prepoznajem i koji mene prepoznađu. Nije bitan jezik. Bitno je slušati. Najzanimljivija su djeca iz vrtića i prvi razred. Kako djeca rastu, tako sve više moraju znati, a sve manje je njih samih jer ih ovo znanje "popapa". Tako onda nastane čovjek, sa puno nerazumjevanja, obveza, poput vaših učiteljica. Vi mislite da su slobodnije sada kad su velike, a bile su puno slobodnije kad su bile male.

Koja Vam je knjiga za djecu najveselija?

Sve moje priče i knjige su vesele. Kroz šalu želim poručiti ono što je

moje iskustvo. Nisam puno pametniji od vas. Samo izgledam ozbiljniji, imam puno više godina, ali nije stvar u godinama i pameti, stvar je u iskustvu. Štošta smo prošli. Srca nam nisu tako puna k'o vaša, u vaša srca puno više stane nego naša. Naša srca, kako rastemo sve se više troše. Jer, već sam u "Plavom kaputiću" rekao da su velika srca baš u maloj djeci, a sve manja srca su u odraslima. Trebalо bi biti obratno, ali, na žalost, nije tako. Ovi ljudi koji imaju sve veće kuće, imaju sve manja srca. Tako vam to ide u životu. Sve veći automobili, a sve manje stižu učiniti u životu.

Kakvi ste bili kao dijete?

Zločest, tako su mi govorili, ali nisam bio zločest. Skakao sam koliko sam mogao, penjao se na sva stabla. Želio sam biti dimnjačar. On je mogao hodati po krovovima. Stalno su mi govorili da sam vječito zamazan, a njemu, gdje god je došao, onako zamazanom, nudili su rakićicu, kavicu, mogao je zavirivati u tuđe stanove... Stvarno sam želio biti dimnjačar, ali i provoditi vrijeme na

eplovac, sveznalica, dobronamjernik, pričalica...

Ve u maloj djeci

stablu, onako k' o majmun:

*Kakva je sreća
da su ljudi
Pali s drveća.
Da se to nije zabilo,
ni tebe ne bi bilo.*

“Djeca su moj rudnik ideja”

Imate li ideju za novi roman ili ga već pišete?

Pišem, pišem. Radi se o jednom dječaku jedanaestogodišnjaku koji živi u Lošinju i koji je u Goteborgu dobio novčanu nagradu zato što je u svom kraju zaštitio macaklina. To je jedan malen gušterić. Dečko je vrlo neobičan, ali je zbog slave postao prepotentan. Dobio je novac, novine su pisale o njemu, a i ja sam počeo pisati o njemu kad je još bio dijete. Međutim, on se pod utjecajem svega toga počeo kvariti. Ima jednog prijatelja kojeg ja zovem Kuštravi jer je uvijek bio kuštrav. I sad, taj drugi dječak postaje pozitivan tip jer je samozatajan, svima rado pomaže, a ovaj drugi, Jakov, postaje negativan, bez obzira što je učinio dobro djelo. Kuštravi je ostao dječak, o njemu se nikad ne govori, ali to njega ne brine. Tako će biti i u vašem životu. Vidjet ćete. Postoje ljudi koji puno, puno rade, a uopće se o njima ne zna, a ovi drugi, koji su glasni, oni dobe medalje, priznanja... Vidite, a ja sam na strani ovog Kuštravog. Tako će se i zvati moj roman. Jer Kuštravi je ta ljepota, ta ljubav, to srce.

Jesu li Vam knjige prevedene na strane jezike?

Ne baš. Imam knjigu “Ubili su mi kuću” koja je nastala za vrijeme Do-

movinskog rata i za koju su čuli Japanci i preveli je. To je izreka jedne djevojčice, koja, umjesto da je rekla: “Srušili su mi kuću”, rekla je: “Ubili su mi kuću”. Cijela je prevedena na japanski i napravljena je ljepše nego ova naša, hrvatska.

Imate li svaki put volju za pisanje?

Pišem kad stignem, kad nešto vidim, kad mi se nešto dogodi u glavi... Nešto mi pukne i onda odjednom imam inspiraciju. Puno toga, pjesama, priča, nastaje prema stvarnim djevojčicama i dječacima. Idem po cesti, nešto vidim i napišem. Imam hrpu papira i zapisa sa sobom. Pišem slikovnice za one najmlađe. Imam i priču “Tajna roditelja”. U njoj je opisana legenda o Istri. Napisao sam je, a Istrijani je prihvatili i sad će je tiskati na svom kalendaru. Ja sam Purger i sad sam njima napisao tu legendu, a kad ju je akademik Bratulić počeo čitati rasplakao se. Ali, nešto tražim... eto, pronašao sam:

*Jeste li znali
da je svima draže
ako onaj tko govori
riječi važe.*

*Kada krećeš bilo kuda
upamti, prema samome sebi
nije fer,
ako ne znaš smjer.*

*Ako te uvijek
neki vode
sigurno će te negdje
prevesti žednog preko vode*

Eto, tako nastaju moje priče i pjesme. Hodam po svijetu, vidim neobične ljude, dječecu, pa mi onda postavljaju pitanja, a ja odgovaram. Imaš neki svoj svijet, stvaraš neke svoje djevojčice, dječake... malo sam munjen pa stvaram malo dobre ljude, malo zločestih ima koliko hoćeš.

Koji Vam je najdraži sport?

Sport? Kao klinac sam igrao nogomet u Dinamu, jer sam živio u blizini stadiona. Ipak, najdraži sport mi je bio skok u dalj, atletika, znači. Kao mladi dječak sam postizao odlične rezultate. Bila je jedna važna utakmica u kojoj sam ja trčao u poluvremenu, pred 30 000 ljudi i stigao predzadnji. Dečki su me tad zafrkavali pa sam pobjegao iz atletike. Nemojte biti k' o ja, nemojte se stidjeti.

“Hodam po svijetu i bilježim”

U koje doba dana volite pisati?

Nema doba dana, pišem stalno, kad hodam, nekad skočim iz kreveta da bih nešto zapisao, jer ako to ne učinite, nema više, više vam se ta misao ne vraća, izgubljena je.

Čitate li svoje knjige?

Nikad više, kad napišem gotovo je.

Volite li raditi s djecom?

Da, uglavnom pišem o djeci, s njima se i družim. Bilježim njihove misli, njihov doživljaj svijeta oko sebe, nas odraslih. S njima nema poraza, nema ničega. Ona su moj rudnik, moj tajni rudnik...

Ana Baša, 6.b
Marija Sabol, 6.b
Mala novinarska grupa “Tigrići”

U školskoj knjižnici upriličeno niz susreta velikih i malih...

Pisci – rado viđeni gosti

**“Od svega što sam probao raditi,
pisanje mi najbolje ide”**

Ugodni razgovor s novinarima u knjižnici

Susret koji će nam ostati u ugodnom sjećanju je druženje s piscom **Hrvojem Kovačevićem**. Pisac mlađe generacije svojim romanima uvršten u obveznu lektiru za niže razrede osnovne škole, bio je vrlo zanimljiv i zabavan. Svojim knjigama neobičnih naslova, jer gotovo svaka započinje ili u sebi ima riječ tajna, vrlo je privlačan svim uzrastima osnovne škole. Razgovor je bio interesantan jer se prisjećao svog djetinjstva, knjiga koje je volio, prvih ljubavi, ali i zašto u svim svojim knjigama razotkriva poneku tajnu...

Na pitanje zašto je postao pisac, odgovorio je:

“Volim književnost, zato i jesam pisac. Stvarno je živim jer je maštanje prekrasno.”

Upoznajte Maju Brajko-Livaković i Branku Primorac.

“Lakše je kad se kaže nekom ono što te muči i pritišće”. Poruka je to spisateljice koja se u svojoj knjizi dotakla gorućeg problema među mladima, a to je droga. Dosada gotovo nepoznata, **Maja Brajko-Livaković** bila je gošća koju smo tek trebali upoznati i osjetiti. Prilikom susreta pričala nam je o svojim djeleima, načinima njihova stvaranja i nastajanja, a i o razlogu odabira tema o kojima piše. Saznali smo da inspiraciju crpi u svijetu oko sebe, u problemima kojima se susreće (droga, nerazumijevanje), a pišući o njima pokušava se približiti djeci i pomoći im u njihovom shvaćanju svijeta, ali i u bogaćenju njihove maštice. Upoznali smo se i s knjigama koje su na popisu lektire u petom i osmom razredu: “Finka Fi” i “Kad pobijedi ljubav”. S obzirom da dolazi s Bola na Braču, njezina djela govore

o svijetu prirode, i to one primorske i podmorske, i u njima kroz metafore učimo o očuvanju prirode. Drugi

tematski krug govori, kao što je već spomenuto, o problemima mладеžи u modernom svijetu.

**“Lakše je kad se kaže nekom ono
što te muči i pritišće”**

Učenici su imali bezbroj pitanja za književnicu

"Nije važno kakav auto voziš, već što nosiš u srcu."

O Branki Primorac smo saznali da je novinarka, fotografkinja, a prije svega spisateljica. Kad bi morala birati da li biti novinar ili spisateljica, ipak je odabrala novinarstvo kao svoju prvu ljubav. Naime, ona već godinama radi kao urednica kulturne rubrike u Večernjem listu. Njezina knjiga "Maturalac" već je nekoliko godina jedna od najtraženijih u našoj školskoj knjižnici pa je više govorila o svojoj drugoj knjizi koja je uvrštena na popis lektire "Ljubavni slučaj mačka Joje". Spisateljica jako voli životinje i svojim se pisanjem

zalaže za njihovu zaštitu.

Zanimljiv susret trajao je prekratko, pitanja je bilo previše, a vrijeme je brzo prolazilo. Na kraju je posvetila i nekoliko minuta za kratak intervju. Saznali smo da su joj njezina djeca izvor inspiracije za njezine knjige, ali nikad ih potpuno ne uklopi u priču, tu ima i dosta izmišljenog i dodanog. Oni su također njezini najstroži kritičari. Poručila je učenicima da što više borave vani u prirodi i uživaju u čistom zraku, da se igraju, druže i da čuvaju prirodu.

Mala novinarska grupa "Tigrići"

Spisateljica je rado podijelila autograme učenicima

NACIONALNI KVIZ ZA POTICANJE ČITANJA

Članovi knjižničarske grupe sudjelovali su u Nacionalnom kvizu za poticanje čitanja koji organiziraju Knjižnice grada Zagreba, Hrvatski centar za dječju knjigu i Odjel za djecu i mladež Gradske knjižnice, te pokrovitelj Izdavačka kuća Profil International.

Predstavnice naše škole u knjižnici "Nikola Zrinski" u Čakovcu

Kviz je ove godine bio posvećen 500 - toj godišnjici rođenja Marina Držića, pa su i pitanja na koja smo odgovarali bila vezana uz njegov život i djela. Od 15 - tak učenika koji su odgovarali na pitanja, ja sam proglašena pobjednicom u našoj školi, pa sam s knjižničarkom Tanjom Radiković i prijateljicom Adelom Beć bila na završnoj svečanosti u Gradskoj knjižnici „Nikola Zrinski“ u Čakovcu. U kratkom programu sudjelovao je Dječji zbor „Mali Čakovec“ te književnica Petрана Sabolek i njezini gosti pjevači. Najuzbudljiviji dio programa bilo je dodjeljivanje nagrada najuspješnijima na raznim natječajima, pa tako i u Nacionalnom kvizu. Iako je nagrada bila simbolična, diploma i knjiga, sretna sam što sam predstavljala našu školu na tom susretu. To je svakako poticaj da i dalje čitam te sudjelujem u sličnim kvizovima.

Marija Fućec, 5.r

Povodom Hrvatskog olimpijskog dana, koji se obilježava 10. rujna, i naša škola uključila se u veliku olimpijsku obitelj

Odjenite bijelu majicu

Anketirala sam 35 učenika osmih razreda kako bih saznala bave li se sportom, tko su im sportski uzori, prate li olimpijske igre i želi li postati olimpijci barem na jedan dan...

1. Baviš li se sportom?

Većina se učenika, kao što se i očekivalo, bavi sportom, čak 85 %. Samo se petoro učenika ne bavi nikakvim sportom (15%).

2. Kojim se sportom baviš?

Od ponuđenih sportova (nogomet, košarka, rukomet, ostalo), najviše učenika trenira nogomet (čak 33,3%), radi se naravno o dječacima. Otkako se naša škola proslavila košarkom, mnogi su ju počeli intenzivnije trenirati, njome se bavi 24,4% učenika. Drugu godinu zaređom županijski smo prvaci pa je ta činjenica itekako pridonijela popularnosti ovoga sporta u školi. Rukometom se bave samo dva učenika ili 4,4%. Ostalim sportovima (odbojka, tenis, badminton) bavi se 37,7% učenika.

3. Koji je tebi najdraži sport i zašto?

Nogomet navodi čak 51,4% učenika (ali i učenica) kao najdraži sport. Kao razloge navode: zato što se bavim njime, zato jer imam svoj najdraži klub; da nema nogomet - na svijetu ne bi ništa bilo zanimljivo. Jedna je navijačica napisala: "Sviđa mi se atmosfera na stadionima, nogometno ludilo i zgodni nogometari". Drugi najdraži sport je košarka (22,8%), a treći odbojka (8,5%). Košarka je mnogima brza, dinamična i cool, a odbojku djevojke treniraju za našu školu. Ostali sportovi dobili su po jedan glas; tenis,

rukomet, badminton, boks, kickbox, skijanje i mačevanje.

4. Tko je najveći hrvatski sportaš?

Većina je kao najvećeg hrvatskog sportaša navela legendarnog košarkaša Dražena Petrovića, njih 33,3%. Za našu srebrnu olimpijku i najbolju hrvatsku atletičarku, Blanku Vlašić, odlučilo se 25,6% učenika. Najbolju svjetsku skijašicu svih vremena, Janicu Kostelić, kao najveću hrvatsku sportašicu navelo je 23% učenika. Ostali hrvatski sportaši koji imaju po jedan ili dva glasa su Eduardo Da Silva i Luka Modrić, naši nogometni reprezentativci, Ivano Balić, rukometar i Filip Ude, gimnastičar.

5. Koliko vremena tjedno posvećuješ sportu?

Od ponuđenih odgovora (jedan dan, 2-3 dana te 5 dana i više) najviše učenika je odgovorila da sportu posvećuje 2-3 dana (55,8%). Njih 23,5% bavi se sportom pet dana ili više. Samo 20% učenika sportu posvećuje jedan dan.

6. Imaš li neki sportski uzor?

Većina učenika ima svoj sportski uzor (57,2%), bilo da se radi o nogometu, košarku ili skijašima. Naši uzori su; Eduardo Da Silva, Robinho, Kobe Bryant, Gilbert Arenas, William Gallas, Buffon, Paolo Maldini, Karim Benzema, Edwin Van der Sar, Steven Gerrard, Iker Cassillas i Didier Drogba.

7. Što je najvažnije uz talent u sportu?

Rezultati ankete pokazali su da 47% učenika smatra da je u sportu potrebno imati sreću, a 19% smatra da je potrebno imati novac kako da bi uspjeli u sportu. Ostalih 34% navelo je svoje razloge te oni misle da je za uspjeh u sportu potrebno: zdravlje, upornost, trud, rad, volja, sposobnost, popularnost, znanje, zadovoljstvo i koncentracija na ono što treniraš.

8. Znaš li tko je jedini međimurski sportaš koji je sudjelovao na Olimpijskim igrama?

Kao što sam i očekivala, gotovo

svi (92%) znaju da je Filip Ude jedini međimurski sportaš koji je sudjelovao i osvojio srebrnu medalju na Olimpijskim igrama u Pekingu. Nekim je i uzor.

9. Jesi li gledao/la Olimpijske igre u Pekingu i Europsko prvenstvo u nogometu u Austriji i Švicarskoj?

Rezultati su ugodno iznenadili. Olimpijske igre u Pekingu pratilo je 94% ispitanih učenika (samo dvoje učenika/ca nije). Europsko prvenstvo u nogometu u Austriji i Švicarskoj gledalo je čak 80% učenika.

10. Znaš li koliko je Hrvatska osvojila medalja na Olimpijskim igrama u Pekingu?

Od ponuđenih odgovora (6, 5 ili 4 medalje) 69,6% odgovorilo je točno. Hrvatska je na ovim Olimpijskim igrama osvojila 5 medalja. Njih 30,3% odgovorilo je da je Hrvatska osvojila 4 medalja, što me iznenadilo s obzirom na to da su Olimpijske igre gledali svi osim dvoje učenika.

11. Znaš li što je to Hrvatski olimpijski dan?

Hrvatski olimpijski dan obilježava se 10.rujna, taj dan sve škole i vrtići obilježavaju baveći se sportom. Zaštitni znak tog dana je bijela majica. Na to pitanje samo je 5 učenika točno odgovorilo. Njih čak 30 % ne zna što je Hrvatski olimpijski dan, iako smo podijelili letke Hrvatskog olimpijskog odbora. Neki od odgovora: to je dan kada se održavaju Olimpijske igre ili to je dan posvećen našim olimpijcima.

12. Koji je slogan Hrvatskog olimpijskog dana?

Ponuđeni odgovori bili su: a) U zdravom tijelu, zdrav duh; b) Odjenite bijelu majicu; c) Trčanjem do zdravlja, plivanjem do svjetlosti.

Slogan Hrvatskog olimpijskog dana je "Odjenite bijelu majicu". Samo četiri učenika točno je odgovorilo na ovo pitanje. Njih čak 31 (88,6%) nije se zapitalo zašto smo morali odjenuti bijele majice i zašto

su na školskoj ploči bili plakati s istoimenim velikim naslovima.

13. Kojim se sportom proslavila naša škola?

Na ovo pitanje svi su, očekivano, točno odgovorili. Naša škola proslavila se košarkom, a popularnost toga sporta u našoj školi sve više raste. Drugi puta zaređom županijski smo prvaci i državni prvaci u ženskoj košarkaškoj ligi. Kao potpuni "autsajderi" bez školske dvorane postigli smo ono što je malo tko očekivao od nas.

14. Kako je moguće biti državni prvak bez školske dvorane?

Svi učenici složili su se u jednom, državni prvak bez školske dvorane moguće je biti smo uz puno truda, treniranja, rada, odricanja, muke, upornosti i bezuvjetnoj ljubavi prema sportu. Izdvojila sam neke od zanimljivijih odgovora; imamo veliko srce i želju za igrom, a kada to imate uvjeti nisu važni; treba se boriti i znati pametno igrati pa tako i pobijediti; to je samo dobra volja i želja za sportom, a uvjeti za to i nisu toliko bitni; naši se igrači bore i žele dokazati da su jednakobeni iako nemaju dvoranu. Jako se ponosim njima.

Ova je anketa pokazala da učenici OŠ Ivanovec vole i bave se sportom. Kao i većina učenika osnovnoškolske dobi, treniraju nogomet, košarku i odblok, ali prate i sve velike hrvatske državne reprezentativce i olimpijce. Činjenica da o Hrvatskom olimpijskom danu nisu previše informirani, bit će naš zadatak, da tijekom školske godine što češće odjenemo bijelu majicu, sudjelujemo na sportskim tekmama i na Svjetskom rukometnom prvenstvu bodrimo naše reprezentativce.

Ivana Žvorc, 8.b

Baška - nezaboravna, zanimljiva i gostoljubiva

Naš morski dnevnik

Učenici 3. b i 4. razreda naše škole u proljeće su tjedan dana proveli u Školi u prirodi. Iako su sad 4. i 5. razred, sjećanje na nezaboravnih tjedan dana još je vrlo živo. Donosimo vam njihove spoznaje i doživljaje:

1. DAN

Dolazak u odmaralište

Kada sam se ujutro probudila, bila sam jako uzbudjena. Ulaskom u autobus srce mi je jače zakucalo i bila sam sretna što krećemo. Nakon dužeg putovanja napokon smo stigli u naše odmaralište u Bašku gdje smo upoznali našeg učitelja plivanja i animatora.

Kad smo se raspakirali i složili krevete, išli smo na plažu. Raširili smo ručnike i otišli na kupanje. Prvo smo doplivali do našeg učitelja Matije, a zatim smo se kupali sami. Najljepše mi je bilo kada je Matija rekao da poprskamo učiteljice. Igrali smo se loptom, plivali i ronili.

Došlo je vrijeme da se vratimo u odmaralište. Istuširali smo se i spremili na večeru. Tu sam večer teško zaspala na novom krevetu, ali sam se s vremenom priviknula.

Edita Lajtman, 4.b

Nakon što smo se probudili, imali smo tjelovježbu, a zatim smo doručkovali. Kasnije smo se spremili put šipile Biserujke. Saznali smo da su šipilju pronašli slučajno zahvaljujući ovci koja je šetala po livadi i upala u rupu. Tražeći ovcu, pastiri su pronašli i jednu od najljepših šipila u Hrvatskoj. Na otoku Košljunu vidjeli smo najmanju knjigu na svijetu.

Nakon povratka u odmaralište i ukusne večere, počele su pripreme za burni večernji program koji mi se jako svidio. Birali smo Miss i Mistera Baške. Baška je zanimljiva i poznata po predivnoj obali i čistome moru. Bilo mi je dragو što smo se ja i moji prijatelji imali priliku baš tamo malo više upoznati i družiti. To će mi ljetu zauvijek ostati u sjećanju.

Matija Novak, 4.b

2. DAN

Uzbuđenje

Svanuo je lijep sunčan dan. Drugi dan našeg uživanja u Baškoj. Otišli smo posjetiti šipilju Biserujku. Mnogo toga smo vidjeli i naučili o njoj. Bilo nam je zanimljivo slušati o stanarima te šipile i njezinoj povijesti. Ali, to nije bio kraj uzbuđenja. Brodom smo otišli do otočića Košljuna. Posjetili smo franjevački samostan i muzej sa slikama svetaca. Bilo je lijepo i zanimljivo.

Lucija Jančec, 4.b

na slici ili kao da gledamo fotografiju. Taj dan prije večere otišli smo u jednu šetnju pored plaže. Jedva smo dočekali pidžama party, gdje mi se najviše svidjela igra s kapom. Treći dan bio je pun zabave i smijeha.

Lara Novak, 4.b

4. DAN

Vožnja morem

Nakon doručka učiteljica je navila da se pripremimo za tjelesne aktivnosti. Na igralištu smo igrali nogomet, štafetne igre i graničare.

Nakon ručka autobus nas je odvezao u Vrbnik gdje nas je dočekao brod sa staklenim dnom. Kad smo stigli na brod, spustili smo se do stakla kako bismo vidjeli i doživjeli dubinu Jadranskoga mora. Nakon pola sata vožnje stigli smo u Crikvenicu gdje smo posjetili akvarij s različitim ribama, rakovima, školjkama... Zatim smo otišli prošetati Crikvenicom. Nakon toga, brodom smo se vratili do Vrbnika, a autobusom do Baške. Nakon večere igrali smo društvene igre što je trajalo do kasno u noć.

Antonia Sabol, 4.b

3. DAN

Grižane i pidžama party

Treći dan posjetili smo slikarsku radionicu u Grižanama. Veoma su mi se svidjeli radovi slikara Marijana Mavrića. Izgledalo je kao da s prozora gledamo u to mjesto koje je

5. DAN Odlazak

Peti dan bio je drugačiji od svih ostalih dana. Pakirali smo se i spremali sobe. Moji prijatelji i ja bili smo nestrpljivi i nervozno šetali hodnicima.

Nakon ručka krenuli smo autobusom prema kući. Put je bio dug, ali zanimljiv. Svi smo bili pomalo nervozni jer smo znali da smo blizu doma i da ćemo uskoro ugledati roditelje koji nas nestrpljivo očekuju.

Tajana Mesarić, 4.b

UTISCI

Najzanimljivije mi je bilo u špilji Biserujki. Tko bi rekao da su тамо prije mnoga godina tražili bisere koje su skrivali gusari. Nije mi se dopalo što nismo imali priliku kupati se svaki dan. Kako god bilo, ovaj put mi je u dobroj uspomeni zbog druženja, kupanja, igranja, zezanja, zbog sladoleda kojeg smo i previše pojeli!

Nikolina Novak, 5.r

Najzanimljiviji dio Škole u prirodi bio je kad smo posjetili crkvu svete Lucije i vidjeli Baščansku ploču. Nije mi se baš dopalo kad smo imali nastavu i nismo se kupali. Najteže mi je bilo što nisam vidjela roditelje, brata Matiju, baku i djeda. U dobroj uspomeni mi je ostalo kupanje u moru i razne igre.

Mateja Drk, 5.r

Najljepši doživljaj mi je bio kad su me proglašili misicom Baške jer takvo nešto u životu nisam doživjela. Nije mi se dopalo kad su učenici komentirali kako se tko obukao, jer to nije lijepo. Mnogo mi je nedostajala moja obitelj i jedva sam čekala da dođem kući. No, i odlazak iz Baške je bio bolan jer smo se sprijateljili s nekim učenicima iz Pribislavca.

Lucija Baksa, 5.r

Svaki je izlet bio zanimljiv i mnogo smo toga novoga naučili

svaki dan, no bilo je svačega na autobusu: glavobolje, mučnine... Osim toga, bilo je tu još problema. Prije svega, nedostajala mi je obitelj, a i mi cure u našoj sobi smo se sve više svađale. Ono najzanimljivije bilo je u Jurandvoru kad nam je Dana pričala o glagoljici. To me je posebno zanimalo, jer je glagoljica puna misterije, čini mi se zanimljiva i voljela bih je naučiti. Pet dana je prošlo neopisivo brzo i ostat će mi u dobrom sjećanju.

Rajna Dvanajščak, 5.r

Moje putovanje u nestvarnu zemlju igre i avanture Gardaland

Prošlog proljeća sa svojom obitelji i prijateljima krenuo sam na zanimljivo i zabavno putovanje u Gardaland. Krenuli smo autobusom jedne subotnje večeri iz Čakovca. Sljedeće jutro stigli smo u Gardaland pospani, ali ipak uzbudeni. Stigli smo malo prerano i kroz zatvorena ulazna vrata mogli smo samo zamišljati kakve nas sve pustolovine čekaju s druge strane.

Gardaland je zabavni park smješten u gradiću Castelnuovo del Garda u Italiji. Broji tisuće posjetitelja godišnje, a turisti dolaze iz cijelog svijeta. Saznao sam da je park otvoren 1975. godine. Trenutno sadrži 4 velika "Roller Coastera" (Blue Tornado, Magic Mountain, Sequoia Ad-

venture i Fuga da Atlantide), a jedan je u izgradnji. Pisac ovog teksta, kao pravi pustolovni duh, isprobao je svaki od njih. Sam pogled na tračnice i konstrukcije, koje sežu nebu pod oblake, izaziva strah i nevjericu, ali nakon prvog spuštanja sve je lakše. Tračnice sežu do najviše 33 metra u visinu, a različiti oblici "vozila" na njima dosežu brzinu i do 80 km na sat. Ponekad imate osjećaj da ćete dodirnuti tlo ili udariti u tračnice ili pak visite naglavačke. Adrenalina ne nedostaje, za neke vožnje trebao sam jedno vrijeme skupljati hrabrosti. "Gardaland" ukupno broji 54 vožnje te je najveći zabavni park u Italiji. Kad ste na nekoj od najviših točaka u parku, možete vidjeti jezero Lago di Garda koje je pokraj parka. Ono je čisto, a po njemu se možete provozati brodićem. Svaka je vožnja posebna na svoj način, nudi posebne efekte, od prskanja vode, dimnih efekata, slobodnog pada prema tlu i slično. Ugodno me iznenadilo i oduševilo što se puno pažnje posvećuje uređenju parka, cvjetnim gredicama, čistoći

- nigdje ne možete vidjeti niti jedan papirić ili bilo kakvo smeće! Od cvijeća se izrađuju i goleme skulpture ili ispisuju poruke i logotip parka.

Sljedeći dan smo otišli u romantičnu Veronu, grad Romea i Julije. Najpoznatiji je, uz sve njezine crkve, trgove, znamenite građevine, ipak balkon na kojem je Julija očekivala svog zabranjenog ljubavnika i njezin kip, koji, ako ga dotaknete na "određenom" mjestu, nosi sreću u ljubavi i ispunjava skrivene želje. Zato, iako su Romeo i Julija samo izmišljeni likovi Shakespearove tragedije, povjerujete da su stvarno živjeli i

Tragom školskih bilježnica pronađen pjesnički slap

Antonija Jančec – školski poeta

LJUBAVNA

Tiho je padalo jedno veče,
tiho je gorio jedan dan.
Jedna je suza počela da teče,
netko je zauvijek ostao sam...

Sanjaš li ikad da ču kroz vrijeme proći,
sanjaš li ikad moje oči,
sanjaš li ikad da ču ti doći?

Lutam ulicom koju grli već tama,
gledam očima tužnim –
ponovo sam sama.
Tvoje ime šapućem
dok lutam u ovoj noći,
a neko kao da govori:
„Ne čekaj, daleko je, neće doći!“

... Klizila je niz obraz suza i na usni
stala.
Bila je tako vrela, tako mala...
U njoj se skupilka sva tuga,
u njoj su usnule boli...

PRIČA MOGA DJEDA

Moj najveći uzor! Uvijek me poticao na učenje i na čitanje. Želio je da se obrazujem i budem pametna. Te riječi više nikada od njega neću čuti. U prvom mjesecu ove godine, točnije 17. siječnja 2008. je umro. Bog je k sebi uzeo jedan život, život koji je bio dobar. Ugasio se kao svjećica kojoj plamen nije htio gorjeti. Nestao je čovjek koji je bio dobroćudan i nikad nikome zlo nije poželio. Uvijek je imao dobru i toplu riječ za sve ljude. Djed je bio vatrogasac i imao je mnoge povelje, a jedna najveća i najvažnija bila je "Otač hrvatskog vatrogastva". Već nekoliko godina bio je bolestan. Preživio je dva infarkta, ali treći ga je oborio. Bez njega voćke u njegovom dvorištu više tako ne mirišu, životinje se toliko ne raduju, sve je prazno. Ostale su samo njegove slike, sjećanja i priče. Priče koje ču uvijek pamtitи.

Živio je punim plućima, bio je snalažljiv i pametan. Jedno je vrijeme bio i gradonačelnik grada Belog Manastira. Mog djeda su svi dobro znali i dobro o njemu pamtili i govorili. Uvijek ču se sjećati svog djeda i zbog njega ču se boriti u svom životu, jer tako dobre osobe poput njega još nisam upoznala.

DVA LICA

*Pod plamičkom svijeće
sto treperi na svaki moj dah,
uz zvukove pjesme
što plamičke njiše,
uz pero i papir,
riječi ove pišem.*

*Noć prolazi,
mjesec napušta putanju svoju,
zora se otkriva.*

*Polako sviće,
ptičići jutarnju pjesmu zbole.*

Novi rađa se dan...

Sunce plače poput novorođenčeta.

*Suze lje
sto svijet je pokvaren,
što mržnja proždire srca ljudska,
i pita se...
Zašto?*

*Zašto potoci ne žubore?
Zašto drveće ne širi krošnje svoje?*

Svijet ima dva lica...

*Lice koje pokušava živjeti
guši se u vatri svijeta koji izgara.
Lice koje umire
gasi se poput svijeće.*

U moru glazbenih dogadaja koja nas svakodnevno preplavljuju u Hrvatskoj i svijetu, neki nas se događaji i osobe osobito dojme. Izdvojile smo samo neke od njih

Odlazak kralja funka

Dana 7. rujna napustio nas je Dino Dvornik, velika zvijezda hrvatske glazbene scene i to samo nekoliko dana prije njegova 45. rođendana. Dino je umro u snu. Od samog se početka znalo da je ispred svog vremena. Tome u prilog govori činjenica da je prvi predstavio funk na našoj sceni, čime je i zaslužio titulu "kralja funka".

Dino je rođen 1964. godine u Splitu. Sa 17. godina sa bratom Deanom osniva funk band "Kineski zid". Debitirao 1988. na Zagreb Festu sa pjesmom "Tebi pripadam" koja mu je priskrbila nagradu za najboljeg debitanta. Postupno, Dino je popularnost gradio na kombinaciji duhovitih pjesama i energičnih nastupa. Njegova najpoznatija pjesma bila je "Ništa kontra Splita" kojom je 1995. godine nastupio na Splitskom glazbenom festivalu. Glumio je u domaćim serijama i filmovima i pokazao da je od

oca Borisa naslijedio glumački talent, a sa svojom obitelji—suprugom Danijelom i kćerkom Elom snimio je i reality show "Dvornikovi". Dino je u listopadu, nakon šest godina glaz-

bene pauze, trebao objaviti novi album pod nazivom "Pandorina kutija". Njegova prerana smrt ostaviti će veliku prazninu na hrvatskom glazbenom nebu.

Novi album za 30 godina "Prljavog kazališta"

PRLJAVO KAZALIŠTE

TAJNO IME

Najava novog albuma
"Tajno ime"
U PRODAJI
JESEN 2008!

Najpoznatiji hrvatski rock bend bez sumnje je Prljavo kazalište. Osnovao ih je 1977. Jasenko Houra, koji je do danas ostao zaštitni znak benda i glavni autor pjesama. Nastali su u zagrebačkom kvartu Dubrava. Uz još nekoliko bendova Prljavci su pisali povijest rocka i punka u Hrvatskoj. Njihov prvi album kritičari su nazvali najboljim punk—rock debi albumom u povijesti hrvatske glazbe. Njihov je zaštitni znak bio izrezani jezik probušen zahericom, koji je zapravo suština cijelog punk pokreta. Prvi pjevač benda bio je Davorin Bogović, a svi se sjećamo i pjevušimo i danas "Crno—bijeli svijet". Kasnije frontmen grupe postaje Mladen Bodalec s kojim Prljavci postižu ugled najrespektabilnijeg punk—rock benda u nas. S obzirom da od 2005. nisu ništa novo objavili, i mnogi su to shvatili kao raspad benda, novi album "Tajno ime" koji je izašao krajem listopada pravo je glazbeno osvježenje i veliki povratak u centar glazbenih zbivanja, te kruna na uspješnih 30 godina postojanja benda.

Alicia Keys u Hrvatskoj

Američka R&B pjevačica je 10. listopada održala koncert u košarkaškoj dvorani Dražena Petrovića u Zagrebu, kako bi promovirala album "As I am".

Alicia J. Augello Cook rođena je 1981. u Harlemu, Manhattan. Glazbenica je, tekstopisac, skladateljica, pijanistkinja, producentica, glumica, redateljica spotova, te veliki humanitarac i dobročinitelj. Glazbenu karijeru započela je 2001. i od tada dobila brojne glazbene nagrade: Grammy, Billboard Music Awards, American Music Awards i dr. Njezini se albumi prodaju u milijunskim nakladama, te je velika čast što je i naš glavni grad uvršten u popis gradova koji su mogli uživati u Alicijinim glazbenim čarolijama.

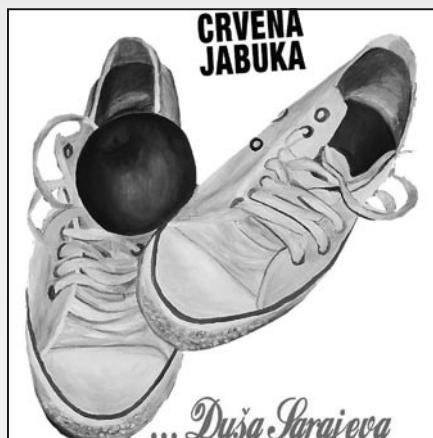
Ljeto u gradu zrinskih u znaku "Crvene Jabuke"

Ovog ljeta mogli smo na pozornici u centru Čakovca uživati u svirci benda koji već godinama oduševljava svojom svirkom, a to je legendarna "Crvena jabuka". Posjetitelji su mogli uživati u starim poznatim stvarima, ali i novijim s njihovog posljednjeg albuma iz 2007. "Duša Sarajeva".

Bend je osnovan 1985. godine u Sarajevu u valu novih bendova koji su njihovi začetnici nazivali "new

primitives". Zaštitni znak benda, kako tada, tako i danas, je vođa benda Dražen Žerić — Žera, njegova natapirana razbarušena kosa i tenisice, popularne "starke". Nakon nekoliko uspješnih albuma momci prekidaju s radom, da bi se vratili 1988. i od tada su nezaobilazni na hrvatskoj ali i bosanskohercegovačkoj glazbenoj sceni. Jabuka živi i snima u Makarskoj koja im je najdraže mjesto za život i rad.

Glazbeni kutak uredile:
Iva Barlović, 8.b
Antonija Sabol, 8.b

Paunaš

